

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Δι' ἀσπιδιοματῶν ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

Καρλόου Μερουβέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις Κ. — ΠΥΡΕΤΟΣ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, μεταφράσις Κλεοπάτρας Νικολαΐδου (τέλος). — Φ. Σχιφκόφρ: ΟΘΕΛΛΟΣ ΙΑΘΕΙΣ, διήγημα.

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ 9^{του} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ἡ Νικὸλ ἔκυψεν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς Ζουάννας καὶ ἐνηγκαλίσθη αὐτήν.

Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ ἡ Νιὸτ ἠνέφξε τὴν θύραν.

— Ὁ κύριος κόμης δ' Ἀμβαρὲς ἐπιθυμεῖ νὰ σὰς ὀμιλήσῃ, εἶπεν αὐτῇ.

— Καλῶς, εἰσαξέ τον.

Καὶ ἀποτεινομένη τῇ Νικὸλ :

— Ἄφες μας, σὲ παρακαλῶ, ὅμως μὴ ἀπομακρυνθῆς.

Ὁ κόμης ἐπλησίασε τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ ἐρωμένην μετὰ τινος ἀμνηχανίας.

Ἡ Ζουάννα ἔδειξεν αὐτῷ διὰ τοῦ δακτύλου ἔδραν.

Ὁ κόμης ἠρώτησε τὴν κρεολὴν μετὰ λεπτότητος περὶ τῆς υγείας τῆς, συνεχάρη αὐτὴν ἐπὶ τῇ ἀναρρώσει τῆς καὶ τὴν ἠρώτησε τί ἐσκόπει νὰ πράξῃ μεθ' ὅσα συνέβησαν.

— Δὲν γνωρίζω, ἀπήντησεν ἡ Ζουάννα. Ἐκεῖνος θὰ ἐπανήρχετο εἰς Παρισίους, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του δὲ ἠθέλησε νὰ λάβῃ συνέντευξιν μετ' ἐκείνης, ἣν πάντοτε ἠγάπα.

Ἡ νεάνις ἠκροῶτο αὐτοῦ ἐν σιγῇ χωρὶς οὐδὲ τὴν κεφαλὴν νὰ στρέψῃ πρὸς αὐτόν.

— Ἐχω ἐξηγήσεις νὰ σοὶ δώσω καὶ νὰ σοὶ κάμω μίαν ἐξομολόγησιν, εἶπεν αὐτῇ.

— Πρὸς τί; Τὸ παρελθὸν δὲν ἐπανέρχεται.

Ὁ κόμης ἠγέρθη.

— Δὲν ὀμιλεῖ ἡ καρδιά σου, εἶπε.

Καὶ ἤρξατο ἰκετεύων. Οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ τὴν λατρεύῃ. Διηγῆθη τὴν καταστροφὴν του, καὶ τὴν ἀδυναμίαν, εἰς ἣν ἦτο τοῦ νὰ βλέπῃ αὐτὴν ὑποφέρουσαν ἐν μετριότητι κατωτέρᾳ αὐτῆς.

Τῷ ἐπρότεινον γάμον, ὅστις τῷ ἐπέτρεπε νὰ πληρώσῃ τὰς ὀφειλάς του, ν' ἀνακτήσῃ τὴν περιωπὴν του καὶ νὰ παράσῃ αὐτῷ πᾶσαν ἀνεσιν καὶ πολυτέλειαν.

Ὁμίλησεν ἐπὶ πολὺ ἐν ἐξάρσει ὁμνύων καὶ ὑποσχόμενος, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπειλῶν ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἰκετεύων.

Ἡ Ζουάννα οὐδόλως ἀπήντησε.

— Πότε θὰ ἦσαι εἰς τὸ μέγαρόν σου; ἠρώτησεν αὐτήν.

— Εἰς τὴν ὁδὸν Ἀθηνῶν;

— Ναί.

— Ποτέ.

— Ποτέ δι' ἐμέ;

— Διὰ κανένα. Δὲν θὰ πατήσω ἐκεῖ τὸν πόδα.

— Ποῦ θὰ σὲ ἴδω λοιπόν;

— Ἄγνωσθ' ποῦ θὰ ἦμαι. Θὰ διέλθω μόνον ἐκ Παρισίων. Θὰ λάβω ἄλλως τε ἀνάγκην νὰ σὰς ὀμιλήσω.

— Διὰ τί;

— Θὰ σὰς τὸ εἶπω.

— Δύναμαι λοιπόν νὰ ἐλπίζω ἔτι;

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον.

— Ἐκδικεῖσαι σκληρῶς, Ζουάννα. Ὁ θάνατος τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντεροῦ κατέστρεψεν ἐν σχέδιον, τὸ ὅποιον αὐτῇ εἶχε.

— Τὸν γάμον σὰς;

— Ναί. Ἄλλ' ὄχι μετὰ τῆς γυναίκός, τὴν ὁποίαν ὑποθέτεις.

— Μὲ ποίαν λοιπόν;

— Μὲ σέ! Καὶ θὰ ἦτο τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς εὐδαιμονίας.

— Δὲν ἐννοῶ.

Ὁ κόμης ἔδωκεν αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Καικιλίας, δι' ἣς ἐκείνη ἐξηγόραζε τὴν ἐλευθερίαν τῆς.

— Καὶ θὰ ἠκολουθήτε τὴν συμβουλήν τῆς; ἠρώτησεν ἡ κρεολὴ μετὰ πικρῆς εἰρωνείας.

— Μετὰ χαρᾶς.

— Χάριν τῶν δύο ἑκατομμυρίων;

— Εἶσαι ἀγρία ἀπόψε.

— Εἶμαι γυνή. Ἴδου τὸ πᾶν.

— Καὶ ἐκδικεῖσαι!

— Ἴσως. Τίς δύναται νὰ μὲ μεμφθῇ;

— Μὲ μισεῖς λοιπόν;

— Ὅχι, ἄλλο τι αἰσθημα μὲ κατέχει.

Ὁ κόμης ὠχρίασεν, ἀλλὰ συνεκρατήθη.

— Καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, ὑπέλαβεν. Ἐὰν ἠδύνασο ν' ἀναγνώσῃ εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου, θὰ ἔβλεπεσ ὅτι σὲ καὶ μόνην ἀγαπῶ καὶ λατρεύω.

— Τότε λοιπόν ἐψεύδεσθε πρὸς τὴν χαρίεσσαν καὶ γενναίῳφρονα ἐκείνην κόρην καὶ διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον ἔτι σὰς συγχωρῶ! Ἡπατάτε δύο συγχρόνως, κύριε κόμης. Εἶναι πάρα πολὺ!

— Εἶσαι ἀνοικτίρμων.

— Ὅχι, ἀλλὰ διεθέσατε τὴν καρδίαν σας καὶ ἐγὼ εἶμαι ἤδη ἐλευθέρη. Μὲ ἐπροδώκατε καὶ σὰς μιμοῦμαι.

— Ἐχεῖς ἐραστήν;

— Ὅχι! ἔχω μόνον φίλον. Μοὶ ἀρκεῖ. Εἶναι γενναῖος φίλος! Μοὶ παρεχώρησεν ἀδιστακτικῶς τὴν περιουσίαν τῶν Κερανδάλ χωρὶς οὐδὲν νὰ μοὶ ζητήσῃ εἰς ἀνταλλαγὴν καὶ ἀπηλθε.

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Κλαύδιος Κερανδάλ.

— Ὁ νέος ἰατρός;

— Τῷ ὀφείλω πρὸς τούτοις καὶ τὴν ζωὴν. Θὰ ἦμην λοιπόν ἀγνώμων ἂν δὲν τον ἠγάπων.

— Ποῦ εἶναι;

— Τὸ ἀγνωσθ'.

— Τὸν ἀγαπᾷς λοιπόν ;
 — Ναι, ἐξ ὅλης ψυχῆς.
 — Καὶ θά τον νυμφευθῆς ;
 — Δὲν γνωρίζω, εἶμαι ὁμως βεβαία, ὅτι οὐδέποτε θά νυμφευθῶ ἄλλον.
 — Ἄλλ' οἱ μεταξύ μας δεσμοὶ δὲν διαρρηγνύονται εὐκόλως.
 — Ὑμεῖς τοὺς διερρήξατε. Χαίρετε, κύριε κόμη.
 — Θὰ ἐπανιδωθῶμεν εἰς Παρισίους ;
 — Ναι, εἰς Παρισίους.
 — Ζουάννα, εἶπεν ὁ κόμης πλησιάζας αὐτήν, ἅμα σοὶ εἶπω τὰ πάντα θὰ με συγχωρήσῃς ;
 Ἡ κρεολὴ συνέστειλε τὰ χεῖλη καταφρονητικῶς.
 — Μήπως διότι εἶμαι πλουσία μοὶ ὀμιλεῖτε οὕτω ;
 — Διότι εἶσαι ὠραία καὶ θελκτικὴ καὶ ἐνθυμούμαι μετὰ πόθου τὰς παρελθούσας ἡδογὰς καὶ τὰ ἀλησμόνητα ἐκεῖνα φιλήματα ! Μοὶ ἀνήκες καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀνεχθῶ ν' ἀνήκῃς εἰς ἄλλον. Θὰ σέ φονεύσω ἂν δὲν ἐπανελθῆς εἰς ἐμέ, διότι εἶσαι ὁ πρῶτος καὶ ὁ τελευταῖος ἔρωσ μου !
 — Λόγοι ! Ἐγὼ σὰς ὀμνύω ὅτι οὐδέποτε θὰ ἦμαι ἰδική σας ! Δὲν ἠννοήσατε λοιπόν τὰς ἡμέρας ταύτας τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὴν σταθερότητα τῶν Κεραυνῶν. Εἶμαι ἐκ τοῦ αἵματος ἐκείνων καὶ θὰ σὰς τὸ ἀποδείξω.
 Ὁ κόμης ἔκυψε καὶ ἠσπάσθη τὴν χεῖρά της.
 — Δὲν θὰ κατορθώσῃς νὰ με παροργίσῃς, εἶπε. Δὲν πιστεύω νὰ ἐλησμόνησες τὸ παρελθόν μας.
 — Κύριε δ' Ἀμβαρῆς, λησμονήσατέ το. Εἶναι προτιμότερον καὶ εὐγενέστερον.
 — Ὅχι, εἶπεν ἐκεῖνος, θὰ το ἐνθυμῶμαι ! Εἰς Παρισίους !

KZ'

Εἰς τὸ μέγαρον δ' Ἀμβαρῆς.

Ἡ ὁδὸς Ἀγκεσῶ εἶναι ὁδὸς παλαιὰ ἐπαρχιακὴ, ἧς ἡ φυσιογνωμία ἐλάχιστον μετεβλήθη ἀπὸ ἡμίσεως αἰῶνος.
 Τὰ ἐν αὐτῇ μέγαρα ὁμοιάζουσι πρὸς τρίτης τάξεως δημόσια καταστήματα, ἀνήκουσιν ἐν τούτοις εἰς ἀριστοκράτας.
 Τὸ μέγαρον δ' Ἀμβαρῆς εἶχε τὴν ὄψιν τῶν ἄλλων ἐν τῇ αὐτῇ ὁδῷ.
 Οἰκοδόμημα εἰς τὸ βάθος αὐτῆς εὐμέγεθες, ἀλλ' ἄνευ ρυθμοῦ, ὅπισθεν τοῦ ὀποίου ἐκτείνεται γήπεδον μετὰ δωδεκάδος μεγάλων δένδρων.
 Ἐκεῖ οὐδὲν ἐνθυμίζει τοὺς Παρισίους εἰμὴ ὁ ὑπόκωφος θόρυβος τῶν ἐκ τοῦ προαστείου τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου διερχομένων ἀμαζῶν.
 Τὴν 15 Νοεμβρίου τὸ μέγαρον ἦν σχεδὸν ἔρημον.
 Ὁ κόμης, ἐπανελθὼν πρὸ τινων ἡμερῶν, εἶχε κρατήσῃ δύο μόνον θεράποντας, τὸν θαλαμηπόλον του καὶ ἓνα ἀμαξηλάτην.
 Ζωηρὸν πῦρ ἔκαιεν εἰς τὴν θερμάστραν.
 Ὁ Ροζέ ἐκάπνιζε πρὸ τοῦ πυρὸς βυθι-

σμένος εἰς σκέψεις, ὅτε ἡ θύρα ἠνεώχθη πρὶν ἢ ὁ θαλαμηπόλος ἀναγγεῖλῃ τὸν ἐπισκέπτην.

— Εἶσαι σύ, Μάξιμε, εἶπεν ὁ κόμης χωρὶς νὰ στραφῇ.
 — Ἐγὼ, ναί.
 — Τοῦλάχιστον δὲν ἐγκαταλίπεις σὺ τοὺς ἀπηλπισμένους.
 — Ἐρχομαι νὰ σοὶ ἀναγγεῖλω τὸν γάμον μου.
 — Νυμφεύεσαι ;
 — Τὴν κυρίαν δὲ Ρεβίλ. Εἶναι ὄντως θελκτικωτάτη ἡ ὑποκόμησά. Εἰξέυρεις ὁμως ὅτι ὁ στρατηγὸς μὰς προέλαβε.
 — Νυμφεύεται καὶ αὐτός ;
 — Ἐνυμφεύθη ἄνευ θορύβου εἰς τὴν ἐξοχὴν.
 — Ἡ δεσποινὶς Σιμονὲ δὲν θὰ παιδαγωγῇ πλέον τὰ τέκνα ἄλλων.
 — Ὑποθέτω, εἶπεν ὁ Μάξιμος, ὅτι καὶ τὰ ἰδικά της δὲν θὰ τὴν βαρύνωσι περισσότερο. Σὺ δὲ τί γίνεσαι ;
 — Οὔτε ἐγὼ γνωρίζω.
 — Εἶδον χθὲς τὴν κυρίαν δὲ Φοντερόζ. Εἶναι λίαν τεθλιμμένη. Τώρα ἠννόησε τί θησαυρὸν ἀπώλεσε. Πηγαίνει εἰς Βορδελέ. τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς της. Ἐγκατέλιπε τὰ πάντα, μολοντί ἡδύνατο νὰ διεκδικήσῃ πολλὰ ἐκ τῆς κληρονομίας τῆς Καικιλίας. Ἄλλὰ δὲν θὰ μαντεύσῃ ποία εἶναι ἡ κληρονομία.
 — Τὸ εἰξέυρω, ἡ Ζουάννα Τρελάν.
 — Τοιουτοτρόπως αὐτὴ ἡ πτωχὴ καθίσταται πλουσιωτάτη. Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ ἐχωρίσθη αὐτῆς φιλικώτατα. Τῇ ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ μεταβαίνῃ ἐνίοτε εἰς Σαιν-Ζιλδὰς ἵνα προσεύχηται ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς θυγατρὸς της. Ἡ Ζουάννα ἐγονυπέτησε καὶ τὴν ἰκέτευσε νὰ θεωρῇ τὸν πύργον ὡς ἰδικόν της. Ἐν ἐνὶ λόγῳ εἶναι φίλαι στενοτάται.
 Ὁ δ' Ἀμβαρῆς εἶσα.
 — Ἄλλὰ, ὑπέλαβεν ὁ Μάξιμος, εἶναι ἀληθῶς ἀξιαγάπητος ἡ νεανὶς αὕτη καὶ κατέκτησεν ὅλων τὰς συμπαθείας, ὡς καὶ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν Βάν, ὅστις εἶναι ἤδη φίλος καὶ σύμβουλος της, καὶ τοῦ συμβολαιογράφου Δεροζιέ.
 — Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ δ' Ἀμβαρῆς, ἀποθνήσκω ἐκ στενοχωρίας μακρὰν αὐτῆς. Μοὶ ἔρχεται νὰ τρέξω ὅπου καὶ ἂν ἦναι καὶ νὰ ριφθῶ εἰς τοὺς πόδας της, καὶ ἂν μὲ ἀπωθήσῃ εἶμαι ἱκανὸς νὰ διαπραξῶ ἔγκλημα !
 — Ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ ἄλλων. Τί λέγει ὁ Μωϋσῆς Βλοῦνερ, αὐτὸς ὁ υἱὸς τοῦ Ἰούδα ;
 — Εἶναι ἐξηγριωμένος. Καθ' ἐκάστην πρωΐαν, τὴν ὥραν ταύτην, ἔρχεται καὶ με ταρασσεῖ. Ἐκπλήσσομαι μάλιστα πῶς δὲν ἦλθεν ἀκόμη.
 Ὁ κῶδων τῆς θύρας ἀντήχησε παταγωδῶς.
 Ὁ θαλαμηπόλος ἀνήγγειλεν :
 — Ὁ κύριος Βλοῦνερ ἐρωτᾷ, ἂν δύναται νὰ ἴδῃ τὸν κύριον κόμητα.
 — Ἄς ἔλθῃ.
 Καὶ ἀποτενόμενος τῷ Μάξιμῳ :
 — Μείνον. Θὰ ἴδῃς πῶς φέρεται. Θὰ

ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν μίαν τῶν ἡμερῶν τούτων νὰ τῷ διαρρήξω τὸ κρανίον καὶ ν' αὐτοκτονήσω καὶ ἐγὼ.

— Σκέφθητι πρῶτον.
 Ὁ Ἰουδαῖος εἰσῆλθε σοβαρὸς, φορῶν τὸ ἐπανωφόριον του μὴ κομωμένον, ἐρυθρόχρου λαιμοδέτην, καὶ χρυσὴν βαρεϊταν ἄλυσσιν κρεμαμένην ἐπὶ τῆς κοιλίας του.
 Ἰδὼν τὴν μαρκήσιον δὲ Πρέλ ἀπεκαλύφθη. Φύσει ὁμως θαρραλέος ὢν, δὲν ἀπώλεσε τὴν ἰταμότητά αὐτοῦ.
 — Ἀγαπητὲ κύριε, εἶπε, πρέπει νὰ δώσωμεν ἐν τέλος, καὶ ἰδοὺ ἦλθα νὰ λογαριασθῶμεν.
 — Ἔστω, εἶπεν ὁ Μάξιμος. Τί σοὶ ὀφείλομεν ;
 Ὁ κόμης ἐκάθητο πάντοτε σιωπῶν.
 — Ἐπτακοσίας τριάκοντα τέσσαρας χιλιάδας καὶ τριάκοντα ἕξ φράγκα, ἀπῆντησεν ὁ Ἰουδαῖος, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ τόκους ἀπὸ τῆς 15 Νοεμβρίου παρελθόντος ἔτους, πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀκριβῶς.
 — Στρογγύλον ποσόν ! Ἐμπρός, Ροζέ, ὁμίλει, πῶς σκέπτεσαι νὰ κανονίσῃς τὴν ὀφειλὴν ταύτην ; Ἄλλ' ἄς ἐξετάσωμεν πρῶτον ἀκριβέστερον τοὺς λογαριασμούς. Πόσα ἔχασεν ὁ φίλος μου πλησίον σας ;
 — Ὡ ! ἄγνωσθ, εἶπεν ὁ Βλοῦνερ. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γνωρίζῃ τις πόσα χάνονται εἰς τὸ Χρηματιστήριον.
 — Καλῶς. Τὸ μέγαρον τοῦτο σὰς ἀνήκει ;
 — Ναι.
 — Πόσον τὸ ἐπώλησες, Ροζέ ;
 — Τετρακοσίας χιλιάδας μὲ τὸ δικαίωμα τῆς ἐξωνήσεως.
 — Ἀξίζει τὸ διπλάσιον.
 — Ὁ κύριος κόμης δύναται νὰ τὸ ἀναλάβῃ πληρῶναι μοὶ τὰ τετρακοσία χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος. Εἶναι δικαίωμά του μέχρι τῆς αὔριον, παρελθούσης τῆς ὁποίας ἡ πώλησις δὲν ἀνακαλεῖται.
 — Θὰ εὐρωμεν χρήματα, ἀγαπητὲ κύριε Βλοῦνερ.
 — Μετρητὰ καὶ ὄχι ὑπογραφὰς.
 — Μετρητὰ, ἐπανελάβεν ὁ δὲ Πρέλ.
 Ὁ Ἰουδαῖος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.
 — Αὐτὸ λέγεται, ἀλλὰ δὲν γίνεται.
 — Θὰ γείνη, εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Καὶ ἀποτενόμενος τῷ δ' Ἀμβαρῆς :
 — Τὰ ὑπάρχοντά σου εἶναι ὑποθηκωμένα, ἐξηκολούθησεν.
 — Εἰς τὴν ἀξίαν των.
 — Πρέπει νὰ τὰ πωλήσῃς, καὶ ἐκ τῶν λειψάνων τῆς περιουσίας ταύτης θὰ σχηματίσωμεν ἄλλην ἀρκετὴν νὰ ζήσῃς ἐντίμως.
 — Καὶ αἱ ἐπτακοσῖαι χιλιάδες φράγκων αἱ ἰδικαί μου ; ἀνέκραξεν ὁ Μωϋσῆς.
 Ὁ Μάξιμος ἐμειδίασεν.
 Ἐγνωρίζε βεβαίως τί, ὅπερ οἱ ἄλλοι ἠγνούον, ἀφῆκεν ὁμως τὸν Ἰουδαῖον νὰ παροργισθῇ.
 Ἐρξάτο λοιπόν ὁ Ἰουδαῖος ἐλέγχων τὸν κόμητα ὅτι ἀφῆκε νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ πλουτίσῃ, νυμφευόμενος τὴν Ζουάνναν Τρελάν, ἧτις νῦν εἶναι κληρονόμος σπουδαίας περιουσίας.

Ὁ Μωϋσῆς Βλοῦνερ, ἐν τῇ ὁρμῇ τοῦ λόγου ἤρξατο φωνάζων, ὅτε ὁ Μάξιμος, βλέπων τὸν Ροζέ ὀργιζόμενον καὶ τοῦτον, τῷ ἐπέβαλε σιγὴν δι' ἐνὸς νεύματος.

— Συγγνώμην, ἀγαπητὴ κύριε, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος, ἀλλ' ἔχομεν ἄλλους λογαριασμοὺς νὰ ἐξελέγξωμεν πρότερον. Εἶναι ἡ ὥρα ἐννέα καὶ ἡμίσεια τὴν δεκάτην ἔχετε συνέντευξιν εἰς τὸ μέγαρον Μαυρικίου.

— Ἀπατάσθε, ἐπιθύρυσεν ὁ Βλοῦνερ ἐκπεπληγμένος.

— Εἶμαι βέβαιος, ὑπέλαβεν ὁ Μάξιμος. Ἴδου ἡ ἐπιστολή.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Ἰουδαίου ἠλλοιοῦτο, καθ' ὅσον ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιστολήν.

— Παράδοξον, ἐφέλλισε, πολὺ παράδοξον!

Καὶ λαβὼν τὸν πῖλόν του ἔχαιρέτισε καὶ ἀπῆλθεν.

Ὁ δὲ Πρέλ τότε ἔλαβεν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του ἑτέραν ἐπιστολήν, καὶ ἔτεινεν αὐτὴν τῷ δ' Ἀμβαρῆς.

Ὁ κόμης, ἰδὼν αὐτὴν, ὠχρίασεν.

— Εἶναι ἐκείνης, εἶπεν.

Ἡ το ἀληθῶς ἐπιστολὴ τῆς Ζουάννας Τρελάν, ἥτις παρεκάλει αὐτὸν νὰ διέλθῃ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν ἐκ τοῦ μεγάρου Μαυρικίου, ἔνθα θ' ἀνέμενεν αὐτόν.

ΚΗ'

Ἡ ἐξελέγξις τῶν λογαριασμῶν.

Ὁ Μωϋσῆς Βλοῦνερ ἀνῆλθεν ἐφ' ἀμάξις εἰπὼν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην :

— Εἰς τὸ μέγαρον Μαυρικίου.

Καθ' ὁδὸν ἀνέγνωσε πάλιν τὴν ἐπιστολήν :

«Κύριε,

»Μοὶ ἐζήτησατε τὴν ἀδειαν νὰ μὲ ἴδῃτε. Σήμερον σὰς παρακαλῶ νὰ διέλθῃτε τοῦ μεγάρου Μαυρικίου, ἔνθα θὰ διαμείνω μίαν ἢ δύο ἡμέρας μόνον. Πρόκειται περὶ ὑποθέσεων τοῦ πατρὸς μου, περὶ τῶν ὁποίων ἐπιθυμῶ νὰ συνεννοηθῶ μεθ' ὑμῶν.

»Σὰς ἀναμένω τὴν δεκάτην ἀκριβῶς.

»Δέξασθε τὰς προσήσεις μου.

»Ζουάννα Τρελάν».

Ὅτε εἰσῆχθη εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, τὴν παρακειμένην τοῦ δωματίου τῆς κρεολῆς, ὁ δανειστής τοῦ κόμητος δ' Ἀμβαρῆς ἠσθάνετο ἀπερίγραπτον στενοχωρίαν.

Ἡ Ζουάννα, πένθιμον περιβεβλημένην περιβολὴν, ἀνέμενεν αὐτόν.

Τῇ αὐτῇ σχεδὸν στιγμῇ ἀφίκετο ὁ κύριος δὲ Βουζιέρ.

— Κύριε Βλοῦνερ, εἶπεν ἡ νεανίς, σὰς παρουσιάζω τὸν κύριον δὲ Βουζιέρ, εἰσαγγελέα τῶν Βάν, σύμβουλον καὶ φίλον μου.

Ὁ Βλοῦνερ ἔχαιρέτισεν, ἀλλ' ἡ παρουσία τοῦ δικαστοῦ ἔστενοχώρει προφανῶς αὐτόν.

— Κύριε, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεύς, ἡ δεσποσύνη εἶναι ἡ θυγάτηρ καὶ ἡ μόνη κλη-

ρονόμος τοῦ Νοὲλ Τρελάν, τὸν ὁποῖον ἀλλοτε ἐγνωρίσατε.

Ὁ Μωϋσῆς ἐφέλλισεν ἀκαταλήπτους τινὰς λέξεις.

— Ἀληθῶς, τὸν εἶδον κάποτε . . . πρὸ πολλοῦ!

Ὁ δικαστὴς ἐξηκολούθησε σοβαρῶς :

— Τῷ 1870 ὁ Νοὲλ ἐξηφανίσθη. Ἐφερε μεθ' αὐτοῦ τὸ μυστικὸν τῶν ὑποθέσεων του καὶ τῶν ὀφειλετῶν του. Ἡ δεσποσύνη Τρελάν εὐρέθη μόνη, ἀνευ ὑποστηρίξεως καὶ φίλων, εἰς ἡλικίαν δέκα ἐτῶν. Ἡμέραν τινὰ, ἔδωκαν δι' αὐτὴν εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον, ἐν ᾧ διέμενε, τρεῖς χιλιάδας ἐξακόσια φράγκα, ὅσα ἤρκουν διὰ συντηρήσιν τῆς, ὡς μαθητρίας ἐπὶ τρία ἔτη.

— Δὲν τὰ ἔδωκα ἐγώ, σὰς τὸ ὀμνύω, εἶπε ζωηρῶς ὁ Βλοῦνερ.

[Ἐπειτα τὸ τέλος].

Κ

ΠΥΡΕΤΟΣ

Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ κατὰ μετάφρασιν Κλειοπάτρας Νικολαΐδου.

[Τέλος]

23 Ἰουλίου.

Ὁ Γεώργιος ἐπέστρεψε. Μόνη ἡ σκέψις ὅτι εὐρίσκεται ἐν τῇ πόλει ζῆ καὶ ἡ Ἐρριέττα, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θέλουσιν ἐπανίδει ἀλλήλους, ἀρκεῖ ὅπως μὲ ταράξῃ. Ἐνομιζον ἑμαυτὸν θεραπευθέντα, ἀλλ' ἤδη βλέπω ὅτι δὲν ἐθεραπεύθη εἰσέτι. Μετέβη πολλάκις εἰς τῆς μητρὸς τῆς Ἐρριέττης· αὐτὴ εὐρίσκετο ἐκεῖ, ἀλλ' οὐδὲν περὶ τούτου μοὶ εἶπε. . . Δὲν ἔχω πλέον ἡσυχίαν.

*

**

24 Ἰουλίου.

Σήμερον εἶνε ἡ ἑορτὴ τῆς. Τῇ ἔδωκα ὀλόκληρον στολισμὸν ἐξ ἀδαμάντων. . . ἠρρυθρίασεν ἐκ χαρᾶς καὶ ἀνέκραξεν :

— Ὅποια παραφροσύνη!

Ἄλλ' ἦτο κατενθουσιασμένη· μοὶ εἶπε νὰ κλείσω τὰ παράθυρα καὶ ν' ἀνάψω τὰ φῶτα ὅπως ἴδῃ τὴν λάμψιν τῶν ἀδαμάντων, οὓς ἔφερον εἰς τὸν λαιμὸν καὶ τὰ ὦτα. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ἡ θαλαμηπόλος κομίζων λαμπρὰν ἐκ ρόδων ἀνθοδέσμη· τὴν ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας καὶ εἰσέπνευσε μεθ' ἡδονῆς τὸ ἄρωμα αὐτῆς· ἐμάντευσε πόθεν αὐτὴ προήρχετο. . . ἔσβεσα τὰ φῶτα καὶ ἐξηφανίσθη.

*

**

Τὸ ἔσπερας.

Πόσον ἄδικος εἶμαι! Ὁ γέρον κύριος δὲ Λορανσὺ ἔστειλε τὰ ἀνθη. Διςχύνομαι διὰ τὴν δυσπιστίαν μου.

*

**

26 Ἰουλίου.

Ἐλησμόνησα ὅτι πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν

εἶχεν εἰσέλθει ἐν τῷ γραφεῖῳ μου ἀνακράζουσα :

— Πέτρε, ἔχομεν πρόσκλησιν διὰ τὸν χορὸν μετῃμφισμένων, ὃν δίδει ἡ δούκισσα, τί εὐτυχία!

Αὐτὸς εὐρίσκετο μακρὰν καὶ ἐκτὸς τούτου, αἱ ἐπιθυμίαι τῆς Ἐρριέττης εἶνε διαταγαὶ δι' ἐμέ.

— Τί ἐνδυμασίαν θὰ βάλῃς; βασιλίσσης ἢ θεᾶς;

— Ἐν δόμινον, φίλε μου, καὶ θὰ ἦμαι τόσον καλῶς μετῃμφισμένη, ὥστε θὰ σὲ πειράξω καὶ δὲν θὰ δύνασαι νὰ μὲ ἀναγνωρίσης.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἡκτινοβόλου ἐκ χαρᾶς!

— Θὰ προσπαθήσω νὰ σὲ ἀναγνωρίσω.

— Ἀδύνατον!

— Ἐλα, ἀγάπη μου, μίαν ταινίαν εἰς τὸν ὦμον, σὲ παρακαλῶ.

Μετὰ πολλὰς παρακλήσεις καὶ φιλήματα κατῶρθωσα ἐπὶ τέλους νὰ τὴν πείσω. Χθὲς ἀνεχωρήσαμεν ἐκ τῆς οἰκίας ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον· μετέβαινον εἰς τὸν χορὸν ἐκεῖνον, παρὰ τὴν θέλησίν μου. Ὅταν ἐφθάσαμεν, ἀπέσπασα τὴν προσωπίδα τῆς, ὅπως ἴδω ἀπαξ ἔτι τὰ προσφιλῆ πρόσωπόν τῆς· τὴν ἐπανεθέσα μετὰ προσοχῆς. Εἰσελθοῦσα ἐν τῇ αἰθούσῃ μ' ἐγκατέλιπεν, ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν ροδόχρου ταινίαν τὴν ἡκολούθησα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. . .

Ἐν τούτοις καὶ ἀνευ τῆς ταινίας, τὴν ἀνεγνώριζον ἐκ τῆς χάριτος τοῦ σώματός τῆς, μεθ' ὅλον τὸ ἄχαρι ἔνδυμα, ὅπερ ἐκάλυπτεν αὐτὴν ὀλόκληρον. . . Ἐρριπτε μίαν λέξιν εἰς ἕνα, μίαν ἀστείότητα εἰς ἄλλον καὶ προὔχωρει, προὔχωρει ἀδι-ἀκόπως, ὡς ἀν ἐζήτηι τινὰ. . . ἠσθανόμην ἑμαυτὸν καταλαμβανόμενον ὑπ' ἀορίστου ἀνησυχίας.

Ὁ χορὸς μετῃμφισμένων εἶνε μία τῶν σπανίων περιστάσεων, καθ' ἃς ἡ γυνὴ εἶνε ἀπολύτως ἐλευθερὰ δύναται, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς προσωπίδος καὶ τοῦ εὐρέως καλύμματος, νὰ πειράξῃ ἢ νὰ εἰρωνευθῇ ὃν τινὰ θέλει καὶ νὰ κρυφθῇ εἰς γωνίαν τινὰ μετὰ τοῦ προσφιλεστέρου αὐτῇ προσώπου.

Ἠκολούθουν πάντοτε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν Ἐρριέττην, ἥτις ἐφευγεν ὡς σκιά, ὅτε ἀίφνης εὐρέθη ἐν μέσῳ ὀμίλου προσωπιδοφόρων· μέχρις οὗ κατορθώσω νὰ ἐξέλθω ἐκείθεν, ἡ Ἐρριέττα εἶχε γείνει ἀφαντος ἐντὸς τοῦ πλήθους.

Τὴν ἐζήτησα πανταχοῦ ἐλπίζων νὰ ἐπανιδῶ τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν· διατρέχω τὰς αἰθούσας, ἀκροάζομαι, ἐξετάζω νομίζω ὅτι ἀνεκάλυψα τὰ ἴχνη τῆς, ἀνυπομονῶ, κουράζομαι, καὶ ἐπὶ τέλους πίπτω ἐφ' ἐνὸς καθίσματος, ἐξηντλημένος καὶ τεθλιμμένος, μὴ ἐνοῶν πλέον τὴν αἰτίαν τοῦ θορύβου, ὅστις μὲ ταράττει καὶ τῆς πένθιμου ταύτης ζωηρότητος· παρωργισμένος ἐναντίον τῆς κακῆς ταύτης περιεργίας, τῆς ἰδιαιτέρας ταύτης κλίσεως, ἣν ἔχουσιν αἱ γυναῖκες νὰ προκαλῶσι τοὺς ἀγνώστους, ν' ἀκούωσιν ἑαυτὰς ἀστεϊζόμενας ὑπὸ τοῦ πρώτου τυχόντος, νὰ δια-

σκεδάζωσι με τὰ ψεύδη καὶ τὰς εὐφυλογίας, ἀς θὰ ἐθεώρουν ὕβρεις, ἂν τὰς ἤκουον ἀνευ προσώπιδος.

Τίς δύναται νὰ αἰσθανθῆ σεβασμόν, πρὸς τὰ ἀνευ σχήματος καὶ ὀνοματος ὄντα ταῦτα, ὧν δὲν δύναται νὰ ἴδῃ οὔτε τὸ ἐρύθημα, οὔτε τὴν ἀγανάκτησιν. Αἴφνης, βλέπω τὸν Γεώργιον συνοδεύοντα ὑψηλὴν καὶ λεπτὴν γυναῖκα. Τὸ βάδιμά της εἶνε καθ' ὅλα ὁμοιον πρὸς τὸ τῆς Ἐρριέττης. Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐκαθήμην καὶ ἐπομένως ἠδυνάμην νὰ τοὺς παρατηρῶ ἀνέτως. Ὁ Γεώργιος μετὰ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην, ἠκροῦτο πᾶν ὅ,τι τὸ ἐπὶ τοῦ βραχίονός του ἐστηριγμένον δόμινον τῷ ἐπιθύριζε· πόσον ἐνθουσιωδῶς τῇ ὁμιλεῖ.... Ὁ Γεώργιος μειδιᾷ καὶ σύρει τὴν σύντροφόν του πρὸς τὸ ἀνάκλιτρον· δὲν δύναμαι ν' ἀποσπᾶσω τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἀπὸ τὰ δύο ταῦτα άτομα. Ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ποῦς μετὰ τὸ μεταξίνον πέδιλον εἶνε ὁ ποῦς τῆς Ἐρριέττης· πόδες μικρότεροι τῶν ἰδικῶν της δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχωσιν.

Ὁ Γεώργιος παρετήρησε μέχρι βάθους τοὺς ὀφθαλμούς, οἵτινες ἀκτινοβολοῦν ὀπισθεν τῆς προσώπιδος, θλίβει τὴν χεῖρα, ἣν ἐκείνη δὲν ἀποσύρει καὶ τὴν ἀσπάζεται ἐπὶ μακρὸν ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀντιστάσεως. Ἐπὶ τῇ θεᾷ ταύτῃ δὲν ἀντέχω πλέον.... Ὁρμῶ καὶ λέγω πρὸς τὸν Γεώργιον :

— Φαίνεσθε πολὺ εὐτυχῆς ἀπόψε.

Τὸ ὄχρον πρόσωπόν μου, τὰ τρέμοντα χεῖλη μου πάντα ἐδήλουν τὴν ταραχὴν μου.

— Τί ἔχετε ; μοὶ λέγει ἐκεῖνος, ὃν ἐπὶ τοσοῦτον καιρὸν ὠνόμασα φίλον μου.

— Θέλω ν' ἀφαιρέσω τὴν προσώπιδά, ἣν φέρει τὸ δόμινον αὐτό, ὅπως δυνηθῶ νὰ σὰς συγχαρῶ ἐπὶ τῇ καλῇ σας τύχῃ.

— Εἶσαι τρελλός, φίλε μου, ἀπαντᾷ ὁ Γεώργιος μετὰ ζωηρότητος· πᾶσα γυνή, ἣτις στηρίζεται εἰς τὸν βραχίονά μου, εἶνε ὑπὸ τὴν προστασίαν μου. Δὲν σκέπτεσαι τί λέγεις....

— Ἄς ὁμιλήσῃ λοιπόν, διότι τὸ θέλω! ἀνέκραξα.

— ὦ! καὶ ἐγὼ θέλω νὰ σιωπήσῃ, ὑπέλαβεν ὁ Γεώργιος. Μετὰ γνωρίζεις τίς εἶμαι καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου. Ἄφες με νὰ διέλθω.

Ἡ γυνὴ ἔτρεψε, τὸ παρετήρησα καλῶς· τὸ πλῆθος ἤρχισε νὰ συναθροίξῃται περὶ ἡμᾶς, ἐνόησα τὴν παραφροσύνην μου, αὐριον, αὐριον θὰ ἐκδικηθῶ....

* *

28 Ἰουλίου.

Ἐπανήλθον ἀνευ αὐτῆς. Μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν ἐπανίδω! Ἐπέστρεψεν ἐφ' ἀμάξης, τὴν ἤκουσα εἰσερχομένην ἐνωρὶς εἰς τὴν οἰκίαν, θὰ ἐφοβήθη τὴν ὀργὴν μου, ἤσθάνετο ἐαυτὴν ἔνοχον.

Τὴν πρωτὴν ταύτην ἐκοιμᾶτο εἰσέτι ὅτε ἠγέρθη· ἐπρογευμάτισα μόνος καὶ ἐγευμάτισα εἰς τὸ Cercle. Ἡ θεὰ της θὰ με ἀφώπλιζεν.

Ὁ Γεώργιος δὲν ἤλθε· τοῦτο μοὶ ἐπιτρέπει νὰ εὐρω πρόφασιν τινὰ διὰ τὴν νο-

νομαχίαν μας, δὲν θέλω νὰ ὑποθέσῃ τίς τὴν αἰτίαν.

Ἴδου ἐγὼ μόνος ἐν τῷ δωματίῳ μου καὶ ἡσυχώτερος.... Σκέπτομαι ἂν ἦτο ἄρα γε ἡ Ἐρριέττα, ἣς τὴν χεῖρα ἠσπάζετο ὁ Γεώργιος· δὲν ἔφερε ταινίαν εἰς τὸ δόμινόν της, ἀλλὰ μία ταινία ἀποσπᾶται εὐκόλως... Νομίζω ὅτι ἀνεγνώρισα τοὺς μικροὺς θελκτικοὺς πόδας της... Ἀλλὰ σκέπτομαι... τὰ πέδιλα τῆς γυναικὸς ἐκείνης ἦσαν πεποικιλμένα· πρέπει νὰ ἴδω τὰ τῆς Ἐρριέττης. Ποτὲ πλέον, ὑπὸ οὐδένα ὄρον δὲν θέλω ὀδηγήσει αὐτὴν εἰς τὰς καταπραμένους ταύτας ἐροτάς, ἔνθα οἱ ὀφθαλμοὶ μου μάτην ἀναζητοῦν αὐτὴν! Μισῶ τὸν Γεώργιον, ἀλλ' ἐκείνην δὲν δύναμαι ποτὲ νὰ τὴν μισήσω. Ἄν φονεύσω ἐκεῖνον, ὃν ἀγαπᾷ, πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ κρύψῃ τὴν θλίψιν της; Ἀπόλεσα τὴν ἀταραξίαν καὶ τὴν ὀρθὴν κρίσιν μου. Συχνάκις τὴν οἰκτεῖρω, ἀναφωνῶν : Ἀτυχῆς γύναι!

*

**

29 Ἰουλίου ἐσπέρας.

Ἐσκέφθην πολὺ. Ἐρωτῶ ἑμαυτὸν ἂν δύναμαι νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐξαγοράσω τὴν εἰρήνην διὰ τοῦ αἵματος καὶ τῶν δακρύων! Ναί, πρέπει νὰ τιμωρῶμεν τοὺς καταστροφεῖς τῆς εὐτυχίας μας ὡς τοὺς τῆς ζωῆς μας. Ὁ ἀνθρωπος οὗτος δὲν μοὶ προξενεῖ μυριάκις πλείονας πόνους ἢ ὅσους θὰ μοὶ προὔξενει μία πληγὴ; Ἄλλως τε, ἐκθέτω αὐτὸν εἰς κίνδυνον, ἐκθέτω καὶ τὴν ἰδίαν ζωὴν μου· σκοπεύω τὸ στήθος του καὶ τῷ παρουσιάζω τὸ ἰδικόν μου· πρέπει εἰς ἐξ ἡμῶν ν' ἀποθάνῃ ἀφεύκτως. Αἰσθάνομαι ἀλλόκοτον χαρὰν ὅταν σκέπτομαι τὴν μονομαχίαν, ἀνυπομονῶ χωρὶς οὐδένα φόβον νὰ αἰσθάνωμαι. Αὐριον ἢ προσβολὴ καὶ κατόπιν ἡσυχία διὰ παντός.

*

**

30 Ἰουλίου πρωῖα.

Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἤμην τεταραγμένος· ὁ ἀνεμος ἐμαίνετο ἔξωθεν, ὅπως ἡ ὀργὴ εἰς τὸ στήθος μου. Τὴν πρωτὴν ταύτην βλέπω τὸν ἥλιον εἰσερχόμενον διὰ τοῦ παραθύρου μου καὶ αἱ ἀκτίνες του μοὶ φαίνονται ὡς ἡ χρυσὴ κόμη τῆς πεφιλημένης μου.

Ἐγραψα τὴν διαθήκην μου, τῇ ἀφίνω ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν μου, συνεκινήθην γράφων αὐτήν... ἰδού, τὰ δάκρυά μου πίπτουσιν ἐπὶ τοῦ χάρτου τούτου... Δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ ὅτι ἡ ἀπώλεια τοῦ ἔρωτός της εἶναι ἡ αἰτία τοῦ θανάτου μου, διότι ἐγὼ θ' ἀποθάνω, δὲν θέλω νὰ τὴν κάμω νὰ κλαύσῃ. Θέλω ν' ἀγνοῇ τὰ πάντα, ἵνα μὴ αἰσθανθῇ κατόπιν τύψεις συνειδήτος. Ἄλλως τε, εἰς αὐτὴν καὶ μόνην δὲν ὀφείλω πάσας τὰς ὥρας τῆς εὐτυχίας μου; Ἐπὶ δύο ὀλόκληρα ἔτη ἐθελε τὴν ζωὴν μου διὰ τῆς καλλονῆς καὶ τῶν προτερημάτων της! Ἡ συστολή της καθιστᾷ αὐτὴν ἀξιολάτρευτον, ἀλλ' ἡ ἀφέλειά της με μεθύει! Δὲν ἐγεννήθη διὰ τὸ κακόν, θὰ ὑποφέρῃ βεβαίως ἐκ τούτου. Ἐρριέττα, ψυχὴ μου, σὲ ἀγαπῶ...

Ὁλίγον κατ' ὀλίγον αἰσθάνομαι ἑμαυ-

τὸν ἡσυχώτερον... Ὁ πρωτὸς ἀὴρ μοὶ φέρει διὰ τοῦ παραθύρου τὸ προσφιλὲς ἐκείνη ἀρώμα τοῦ ρεζεδά. Καὶ ἔπειτα... ἦτο ἄρα γε πραγματικῶς ἡ Ἐρριέττα ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἣς ὁ Γεώργιος ἠσπάζετο τὴν χεῖρα; Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδω χθὲς ἂν τὰ ὑποδήματα της εἶνε κεντημένα. Τώρα κοιμᾶται ἂν ἐκάλουν τὴν θαλαμηπόλον της; Τί θὰ εἶπω εἰς αὐτὴν τὴν γυναῖκα; Ἐν ψεύδος; ... ἀδιάφορον.

Ἠχαρίστησα τὸν Θεὸν ἐκ βάθους καρδίας. Δὲν ἦτο ἡ Ἐρριέττα! Ἐζήτησα ἀπὸ τὴν Ἐλίξαν τὰ ὑποδημάτια, ἅτινα ἡ κυρία της ἐφόρει εἰς τὸν χορόν· εἶχον ἀνάγκην αὐτῶν, ὅπως παραγγείλω ἄλλα παρόμοια δι' αὐτήν. Ἡ Ἐλίξα μοὶ ἐκόμισε τὰ ὑποδήματα· ἐνόμισεν ἀναμφιβόλως ὅτι εἶχον ἀπολέσει τὰς φρένας ὅταν με εἶδε νὰ καλύπτω αὐτὰ διὰ φιλημάτων.... Δὲν ἔφερε τὰ ὑποδήματα ταῦτα ἡ γυνὴ ἐκείνη! Αἰσθάνομαι χαρὰν μεγίστην. Ἄν ἡ Ἐρριέττα δὲν ἀγαπᾷ τὸν Γεώργιον, τίς δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εὐτυχίαν μας; Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ τὴν ἴδω, νὰ τὴν σφίγξω ἐν τῇ ἀγκάλῃ μου.

*

**

30 Ἰουλίου ἕκτη ἐσπερινὴ ὥρα.

Θὰ τελειώσω τὴν ἐξομολόγησίν μου (διότι τοιαύτη εἶνε πραγματικῶς)· ἡ σύζυγός μου τὸ ἀπαιτεῖ.

Τὴν πρωτὴν ταύτην λοιπὸν διηυθύνθη πρὸς τὸ δωμάτιόν της. Ἐστὴν ἀκροαζόμενος, διότι ἐφοβούμην μὴ τὴν ἐξυπνήσω. ... Οὐδὲν ἄλλο ἠκούετο ἢ ὁ θόρυβος τῆς γραφίδος της· ἔγραφεν! ἐν τούτοις ἡ Ἐλίξα μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ κυρία της ἐκοιμᾶτο, διότι δὲν εἶχεν εἰσέτι κρούσει τὸν κώδωνα.

Πρὸς τίνα ἔγραφεν; Ἡ κλεῖς δὲν εὐρίσκειτο εἰς τὸ κλειθρον. Ἡ σύζυγός μου εἶχε κλειδώσει. Τὸ πάθος μου, ἀνώτερον τῆς θελήσεώς μου, με ἠνάγκασε νὰ γονυπετήσω καὶ νὰ προσκολλήσω τὸν ὀφθαλμόν μου εἰς τὸ κλειθρον. Τὴν εἶδον καθημένην πρὸ τοῦ γραφείου της καὶ γράφουσαν. Ἀφοῦ ἐφοβεῖτο μὴ συλληφθῆ ἢ ἐπιστολή, ἦτο βεβαίως ἔνοχος...

Ἀναμφιβόλως ἔκαμά τινα θόρυβον ἀκουσίως μου, διότι ἠγέρθη ἀνήσυχος... Ἐκρούσα τὴν θύραν. Ἐκλείσει τὸ γραφεῖόν της, ἔθεσε τὴν κλεῖδα ἐν τῷ θυλακίῳ της καὶ ἤλθε ν' ἀνοίξῃ. Ἡ πρώτη ἐπερχομένη μοὶ ἰδέα εἶνε νὰ τῇ ἀφαιρέσω τὴν κλεῖδα ἐκείνην, ἀλλὰ σκέπτομαι τὴν ἀντίστασίν της· δὲν θὰ εἶμαι πλέον κύριος ἑμαυτοῦ καὶ θὰ φανῶ βάρβαρος πρὸς αὐτήν.

Ἡ σκέψις μου αὕτη διήρκεσεν ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον· κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ἐκράτουν τὸν βραχίονά της καὶ τὸν ἐσφιγγον σπασμαδικῶς.

— Μοὶ προξενεῖς πόνον, ἀνεφώνησε, τί ἔχεις λοιπόν;

Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς της μ' ἐπανεφέρεν εἰς τὰς αἰσθήσεις μου· ἤνοιξα τὴν χεῖρα μου καὶ προσεπάθησα νὰ τὴν ἀπομακρύνω.

— Ἡ μήτηρ σου... ἀσθενῆς, τῇ εἶπον.

Ἡ ταραχὴ μου ἔδωκεν εἰς τὰς λέξεις

ταύτας φρικώδη σημασίαν. Ἐβάλε κραυγὴν τρόμου, ἐνεδύθη ἐν τάχει καὶ ἐξήλθε τρέχουσα.

Ἦδη ἐμελλον νὰ μάθω τὰ πάντα! Ἐμελλον ν' ἀποκτήσω τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐγλήματός της! Δοκιμάζω νὰ βιάσω τὸ γραφεῖον μὴ δυνάμενος νὰ τὸ κατορθώσω, ἠτοιμαζόμεν νὰ τὸ θραύσω, ὅτε αἰφνης ἐσκέφθην ὅτι εἶχε λησμονήσει τὴν κλειδα ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ φορέματός της.

Λαμβάνων αὐτὴν ἔτρεμον ὡς κλέπτως, ὅστις φοβεῖται μὴ συλληφθῆ. Ἡ ἐπιστολὴ εὐρίσκετο ἐν τῷ γραφεῖῳ, ἔθεσα τὴν χεῖρά μου ἐπ' αὐτῆς ὡς ἂν ἐφοβούμην μὴ τὴν ἀρπάσῃ τις· νέφος ἐκάλυπτε τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐκ τῆς συγκινήσεως. Ἡσθάνομην τοσαύτην διανοητικὴν διατάραξιν, ὥστε ἐφοβούμην μὴ παραφρονήσω.

Ἐκαθέστην καὶ ἀνέγνωσα :

«Καλέ μου Γεώργιε...»

Ὁ χάρτης ἐξέφυγε τῶν χειρῶν μου καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς· ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμούς... Ἐν τούτοις ἡ πολλὴ θλίψις μου μοὶ ἀπέδωκεν εὐθὺς τὴν ψυχραιμίαν μου. Ἐπανέλαβον τὴν ἀνάγνωσιν :

«Καλέ μου Γεώργιε, ὀφείλω νὰ σοὶ κάμω μίαν ἐξομολόγησιν ἐκ μέρους ἄλλου τινός. Ὁ τελευταῖος οὗτος εἶνε παράφρων, ἀλλὰ τὸν ἀγαπῶ, καὶ ἂν ἡ παραφροσύνη του ἐμὲ μόνον ἔβλαπτεν ἴσως θὰ ἐσιώπων εἰσέτι· ἀλλ' ὑποφέρει, βασανίζει ἀδιακόπως τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν του, πρέπει νὰ τὸν σώσω. Ὅποιος πρόλογος, θὰ μοὶ εἴπῃς, καὶ πόσον ὀλίγον ὁμοιάζει πρὸς τὰς φιλικὰς συνδιαλέξεις μας... Φοβοῦμαι μὴ σοὶ κινήσω τὸν γέλωτα καὶ ἐν τούτοις αἰσθάνομαι τὴν ἐπιθυμίαν νὰ κλαύσω... διότι ἐπὶ μακροῦς ἤδη μῆνας ἡ ζωὴ μου καὶ ἡ τοῦ προσφιλοῦς μου Πέτρου παρασσεταὶ ὑπὸ... σοῦ!... Λοιπὸν, ἰδοὺ τὸ μυστικόν, ὅπερ πάντοτε ἐπεθύμουν νὰ σοὶ εἴπω, ἀλλ' ὅπερ μ' ἐστενοχώρει, ὡς ἐκ τῆς ἐλαφρότητός του. Πρέπει νὰ ἔχῃ τις τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ἀτυχοῦς Πέτρου μου, ὅπως ἐκλάθη δι' ἐρωμένην τὴν ἐμπεπιστευμένην φίλην σοῦ καὶ τῆς Καικιλίας· ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ἐτῶν παίζω τὸ πρόσωπον τοῦτο. Ἐπεθύμουν ἵνα ὁ σύζυγός μου ἠδύνατο νὰ σὲ ἀκούσῃ ὅταν μοὶ ἐξυμνῆς τὴν μέλαιναν κόμην καὶ τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς τῆς Καικιλίας· «δὲν ὑπάρχει γυνὴ ἔχουσα μᾶλλον ἀξιολατρεῦτους ὀφθαλμούς», μοὶ ἐπαναλαμβάνεις, εἰς ἐμέ, ἥς ἡ κόμη εἶνε ξανθὴ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ γαλανοὶ! Θὰ μετέβαλλε γνώμην ἄρα γε τότε ὁ Πέτρος; Ἀμφιβάλλω εἰσέτι περὶ τούτου. Ἴσως θὰ ἐξελάμβανε τοῦτο ὡς παγίδα, τοσοῦτον ὁ προσφιλὴς Ὀθέλλος μου τυφλοῦται ὑπὸ τῆς τυραννικῆς ζηλοτυπίας του. Ὁ μόνος ἰατρός, ὁ δυνάμενος νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἀσθενειάν του, εἶνε ἡ ἀπουσία σου· φύγε λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Γεώργιε, ἡ πιστὴ φίλια σου δὲν θὰ μοὶ ἀρνηθῆ τὴν θυσίαν ταύτην, τὸ γνωρίζω καὶ σ' εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων. Δὲν θὰ φανῶ ἀχάριστος, ἀλλὰ θὰ μεταχειρισθῶ τὸν χρόνον τῆς ἀπουσίας σου εἰς τὸ νὰ κατορθώσω νὰ λάβω τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρὸς τῆς Καικιλίας... καὶ ὅταν θὰ δυνηθῶ ν' ἀναγγεῖλω τὸν γάμον καὶ νὰ εἴπω τὰ πάντα εἰς τὸν Πέτρον θὰ σωθῆ... καὶ ἐγὼ θὰ ἡσυχάσω· ἡ ἐκ λεμονανθῶν ἀνοδὸδέσμη, ἥτις θὰ κοσμήσῃ τὴν Καικιλίαν, θὰ εἶνε δι' ἐμέ κλώνος ἐλαίας. Πῶς θὰ γελῶ τότε, ὅταν θὰ δύναμαι ν' ἀποκαλῶ τὸν ζηλότυπον φίλον σου κακὸν καὶ τύραννον καὶ πόσον θὰ χαρῶ ὅταν θὰ ἐπανιδῶ τὸ πρόσωπόν του λάμπον ἐξ εὐτυχίας. Οὕτως, ἀγαπητέ μου Γεώργιε σύ...»

Ἡ ἐπιστολὴ εἶχε διακοπῆ ἐνταῦθα.

Δὲν εἶχον ἀναγνώσει ἀρκετά, ὅπως ὑποκύψω ὑπὸ τὸ βάρος τῆς χαρᾶς καὶ τῆς αἰσχύνης;... Πῶς νὰ τολμήσω νὰ τῆ ὁμολογήσω ὅτι εἶχον ἐννοήσει τὸ μυστικὸν τῆς καρδίας της; Ἄ! ἡ εὐτυχία μὲ καταλαμβάνει ὀλόκληρον. Ἡ ζωὴ εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον ὠραία!

*

**

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

Δὲν θὰ γράψω πλέον, προτιμῶ νὰ ζῆσω εὐτυχῆς, νὰ βλέπω τὴν πεφιλημένην μου, νὰ τὴν θαυμάζω νὰ τὴν λατρεύω...

Ὅταν ἐπέστρεψε :

— Τί συνέβη; μοὶ εἶπεν. Ὀλίγου δεῖν μοὶ προὔξενεις φρικῶδες κακόν. Εὐτυχῶς ἡ μήτηρ μου ἦτο καλὰ καὶ μ' ἐδέχθη μειδιῶσα. Δὲν δύναμαι νὰ ζῆσω τοιοῦτοτρόπως, προσέθεσε.

Τότε ἐγονυπέτησα πρὸ αὐτῆς, ἔλαβον τὰς χεῖράς της καὶ τὰς ἐκάλυψα διὰ φιλημάτων καὶ διὰ δακρῶν χαρᾶς· τῆ παρουςίασά τοι τετραδίον μου καὶ τῆ εἶπον :

— Διάβασε αὐτό, ἀγαπῆ μου καὶ προσπάθησε νὰ μὲ συγχωρήσῃς.

Παρετήρουν τὸ προσφιλὲς πρόσωπόν της διαρκούσης τῆς ἀναγνώσεως ταύτης· ἐμειδιάσε καὶ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τοὺς ἰδικούς μου... Ποία τρυφερότης ἐν τῷ βλέμματί της!...

— Λοιπὸν πρὸς τιμωρίαν σου, ἀδιόρθωτε ζηλότυπε, μοὶ εἶπε, σοὶ προλέγω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον μικρὸν πλάσμα, τὸ ὅποσον θ' ἀγαπήσω τοῦλάχιστον ὅσον ἀγαπῶ καὶ σέ!

— Τέκνον! ἀνεφώνησα, Θεέ μου! ὁποία μέθη!

Ὀλίγου δεῖν τὴν ἀπέπνιγον ἐν τῇ ἀγκάλῃ μου! Ἀρκεῖ νὰ μὴ ἀγαπήσῃ αὐτὸ πλεῖστον ἐμοῦ!...

ΚΑΘΟΠΑΤΡΑ ΝΙΚΟΛΑΪΟΥ

ΤΕΛΟΣ

Φ. ΣΧΙΦΚΟΡΝ

ΘΘΕΛΛΟΣ ΙΑΘΕΙΣ

Διήγημα

Ἡ πρώτη θύελλα ἀνακινεῖ τὰ παράθυρα, συμπαραφέρουσα πυκνὰς νιφάδας καὶ μεμαραμμένα φύλλα. Οἱ ἄνθρωποι, ριγοῦντες, σπεύδουσι πάντες εἰς τὰς οἰκίας των καὶ οἱ ἐξευγμένοι ἵπποι ἐπιτα-

χύνουσι τὸ βῆμα, ἐφ' ὅσον τοῖς τὸ ἐπιτρέπουσιν αἱ κακμηκυταὶ κνημαὶ των, καὶ μόνον οἱ κορακίαι, οἱ μαῦροι ἀγγελιοὶ τοῦ βασιλέως χειμῶνος, ἀναγγέλλουσιν ἐν χαρᾷ τὴν ἐπάνοδον τῆς βασιλείας τοῦ κυρίου καὶ ἡγεμόνος των.

Ἄλλ' ἐνῶ εὐρίσκομαι ἐν τῷ δωματίῳ μου, ἡ γλυκεῖα τοῦ θέρους ἐπιθυμία μοὶ φέρει ἀναμνήσεις, καὶ ἐνθυμούμαι τὸν φλέγοντα ἥλιον, τὸν κυανοῦν οὐρανόν, οὐρανὸν ὑπεράνω ἡσυχου καὶ βαθέος κατόπτρου ὕδατος, περιβαλλομένου ὑπὸ ἀμπελοστεφῶν λόφων, εἰς τὸ μέσον τῶν ὁποίων διαγράφεται σύμπλεγμα μικρῶν οἰκίσκων καὶ τὰ ἐπ' αὐτῶν πολιὰ ἐκ τοῦ χρόνου τείχη τῶν ἀκροπόλεων, τὰ ὁποῖα παριστῶσι σκυθρωπὴν ὄψιν καὶ φαίνονται ὡς μνησικακοῦντα κατὰ τῆς πέριξ εἰρήνης, ἥτις δὲν τοῖς παρέχει κανὲν ἄλλο ἔργον πλέον, εἰμὴ νὰ ζηραίνωσι διὰ τῶν θερμαινομένων λαξευτῶν λίθων των τὰ δίκτυα τῶν παροίκων ἀλιέων. Ἐν τῇ ἀκτῇ, ἐμπροσθεν τοῦ οἰκίσκου, λούεται ὄμιλος παιδῶν παιδιῶν, ἐπὶ δὲ τῆς εὐρείας καὶ εὐθαλοῦς πεδιάδος διασκεδάζουσι νέοι τινές, παίζοντες τὴν ἀγαπητὴν των σφαίραν. Ἐκ πάντων ὅμως διακρίνεται ἀνθρωπός τις, ἀπολλώνειον ἔχων παράστημα, ὑπόμελας τὴν ὄψιν, ἐσκυμμένος πρὸς τὴν γῆν καὶ στηρίζων ἐπὶ τῶν ἀγκῶνων τὴν βοστρυχώδη κεφαλὴν του, ἣν καλύπτει μικρὸν φέσιον· ἐπὶ τῆς ράχως τοῦ ἀνθρώπου λικνίζεται στένων ἀπτερος Ἐρωῶς, χιτωνίσκον μόνον περιβεβλημένος. ἐνῶ ὠραία γυνὴ ρίπτει τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὀμίλου μειδιῶσα.

Εἶδον καὶ ἄλλας ὠραιότερας ἢ μεγαλοπρεπεστέρας ἀγροτικὰς σκηνάς, ἀλλ' οὐδεμίαν ἐνετυπώθη ἐν τῇ μνήμῃ μου τοσοῦτον πιστῶς καὶ ζωηρῶς, ὅσον αὕτη, καὶ μάλιστα, ὄχι μόνον ὡς ἐκ τῶν φυσικῶν της θεληγῆτρων, ἀλλὰ καὶ ἕνεκα ἱστορίας τινός, ἀναποσπαστῶς συνδεομένης ἐν τῇ ἀναμνήσει μετὰ τῆς εἰδυλλιακῆς ταύτης εἰκόνας.

Ὁ Ἄνδρέας Πιώτης — οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ἀνὴρ, ὁ φέρων ἐπὶ τῆς ράχως του τὸν Ἐρωτᾶ— ἦτο, ὡς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ του, ἀλιεύς, καὶ ἄμα κάτοχος μικροῦ κτήματος ἐν τοῖς περὶχωροῖς τῆς Μουγίας, τοῦ ὁποῖου ἡ πρόσοδος ἀπήλασεν αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν του ἀπὸ τῶν καθημερινῶν βιωτικῶν φροντίδων, τῶν ἥτιον εὐτυχῶν συναδέλφων του, ἐκτὸς δὲ τούτου, κατὰ τὰ σωματικὰ προτερήματα, ἐξισοῦτο καθόλου μὲ τὴν ὠραίαν νεαρὰν σύζυγόν του, καὶ προσέτι ἀπήλασε τῆς ἡρακλείου ἐκείνης μυϊκῆς δυνάμεως καὶ ζωηρᾶς ὑγείας, ἣν παρέχει μόνον ὁ τραχὺς τοῦ ναύτου βίος.

Ἄλλὰ παρὰ πάντα ταῦτα, ὁ μόλις τριακονταετὴς καὶ ἐπιφθονος οἰκογενειάρχης, ἐφαίνετο ὀλίγον ηὐχарιστημένος ἐκ τῆς τύχης του, μᾶλλον δὲ, ἀντὶ τῆς συνήθους τῶν συντρόφων του εὐθυμίας, ἐδείκνυε σοβαρὸν καὶ περίφροντι ὕφος, ὅπερ, ὡς ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ παρατηρήσω, οὐχὶ σπανίως μετετρέπετο εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν.

Ἄνεξαρτήτως ὅμως τῆς ιδιοτροπίας ταύτης, ὁ Πιῶτης ἦτο καλὸς σύντροφος καὶ ἐπιδέξιος πορθμεύς, δι' ὃ ἐξέλεγον καὶ τὴν λέμβον του, ὡς ἄξις ἐπεθύμουν νὰ ἀναπνεύσω θαλάσσιον καὶ καθαρὸν ἀέρα.

Μελαγχολικὸν ἄσμα ὑπομέλπον ὁ νεαρὸς ἀλιεύς, διηύθυνε τὸ εὐπρεπῶς διατετηρημένον πλοιαρίον του ἀναμέσον τοῦ κυανοῦ κόλπου, ἵνα ρίψῃ ἐκεῖ τὰ δίκτυά του, ἐνῶ ἐγώ, κεκλιμένος ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ εὐρέος ἰστίου, ἐβυθίζομην εἰς τὴν ἀνάγνωσιν βιβλίου, ἣ παρεδιδόμην εἰς τὰ γλυκέα ἐκεῖνα ὄνειρα, τὰ ὅποια, ἐνώπιον τοῦ ἀπεράντου ὀρίζοντος, τοῦ πλείοντος μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἀφαιρᾶζουσι δι' ἐλαφρῶν πτερυγῶν τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν καὶ τὴν μεταφέρουσιν εἰς τὸν κόσμον τῆς φαντασίας, εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν Μακάρων.

Ὁ Πιῶτης δὲν με ἀνησύχει ποτέ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς, ἀφοῦ ἤθελε περατώσει τὰς πρὸς ἀλιεῖαν παρασκευάς του, περιέπιπτεν εἰς θλιβεροὺς συλλογισμοὺς, ἐκ τῶν ὁποίων τὸν ἐξῆγε μόνον ἡ δύσις τοῦ ἡλίου, ἣ βιαία τις τῶν δικτύων κινήσις.

Αἱ προσπάθειά μου, ὅπως ἐξεύρω τὸ αἴτιον τῆς αἰνιγματώδους ταύτης ψυχικῆς διαθέσεως, ἔμειναν ἀνευ ἀποτελέσματος. Ἐνίοτε τὸν ἠνάγκαζον νὰ φλυαρῇ, ἀλλ' οὐδὲν κατώρθουν νὰ μάθω περὶ αὐτοῦ ἢ τῶν εἰς αὐτὸν ἀφορωσῶν σχέσεων.

Τέλος, τὸν ἄφρον ἤσυχον καὶ τοσοῦτον μᾶλλον ἠρεσκόμην ἐν τῇ σιωπηλῇ συναναστροφῇ του, καθόσον τὰ ὀλίγα, τὰ ὅποια ἔλεγε, προέδιδον οὐ μόνον ὑγιᾶς πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ ὅπως ἐκτακτον ὀρθόνοϊαν, καί, ὅπερ σπανιώτερον παρὰ τοῖς ἀγρόταις, ἀσυνήθη πρὸς τοὺς ξένους ὑπόληψιν, καὶ μάλιστα γερμανικοὺς τρόπους καὶ ἤθη.

Οὕτως ἡ γνωριμία ἡμῶν εἶχε καταστῆ, ἂν μὴ φιλικωτέρα, τοῦλάχιστον ἀμοιβαίως εὐμενεσττέρα, ὅτε ἡμέραν τινα παρετήρησα εἰς αὐτὸν ἀνησυχίαν, ἣτις ἐφάνετο ἀξανανομένη μετὰ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

Πάντοτε ἐθεώρει συχνότερον πρὸς ἀνατολάς, ἐνθα αἱ μαγευτικαὶ σειραὶ τῶν Καρνικῶν ὀρέων ἀποσπῶνται ἐκ τοῦ βαθέος κυανοῦ οὐρανοῦ, μέχρις οὐ τέλος, μετὰ τοιαύτην εἰς τὸ ἀπειρον θεωρίαν, ἤρχισεν ἐξαίφνης ν' ἀνασύρῃ τὰ μόλις πρὸ μικροῦ ριφθέντα κενὰ δίκτυα, καὶ οὕτως, ὡσεὶ ἐπρόκειτο ν' ἀποκρῦψῃ τὸ πλουσιώτατον ἄγρευμα.

— Τί ἔπαθες, Πιῶτη, καὶ μαζεύεις τόσφ γρήγορα τὰ δίκτυά σου; ἠρώτησα ἐκπληκτός.

— Κακὸς καιρὸς, ἀφεντικὸ, ἀπῆντησεν οὗτος με τὸν συνήθη λακωνισμόν του, χωρὶς ν' ἀφήσῃ καθόλου τὴν ἐργασίαν του· κατεβαίνει ὁ βοριάς, ποῦ δὲν χωρατεύει μέσ' τῆ θάλασσα.

Περιφροντικὸς τότε παρετήρησα καὶ ἐγώ πρὸς τὰ ὄρη, ὅθεν ἐνίοτε θεαλλώδης κατέρχεται ὁ καικίας ἐπὶ τῆς εὐρείας ἀβαθοῦς θαλάσσης τοῦ Ἀδρίου καὶ τοῦ παρρακτιοῦ ἐδάφους αὐτοῦ. Ἐγνώριζον ὅτι ἀλιευτικὰ τινα πλοιαρία εἶχον ἤδη γίνε

θῦμα τοιούτων ἀπροόπτων καταγιγῶν. Ἐν τούτοις, ὁ κυανοῦς οὐρανὸς τόσον ὀλίγα σημεῖα ἐδείκνυε πλησιάζοντος κινδύνου, ὥστε σιωπηρῶς ἐχλεύασα τὴν περισκεψίν τοῦ Πιῶτη, ὅστις ἀνεπετάννυεν ἤδη τὸ ἰστίον, ἵνα διὰ τῆς ἐσπερινῆς αὐρας ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν λιμένα.

Παρευθὺς τὸ ἰστίον ἐκολπώθη καὶ τὸ μικρὸν πλοιαρίον μας, με τὴν χαρίεσσαν κίνησιν κύκνου, ὠλισθήσεν ἐπὶ τῶν ἐλαφρῶς ἀναδιπλωμένων κυμάτων, ἐνῶ ὁ κομψός μου ναυτίλος ἐκάθητο εἰς τὸ πηδάλιον, ἵνα βυθισθῇ πάλιν εἰς τοὺς μελαγχολικοὺς ἐκείνους συλλογισμοὺς, εἰς οὓς τόσον εὐχαρίστως ἐγκατελείπετο.

— Ἐχεις κάμει κακὴν γνωριμίαν με τὸν κύρ βοριάδην; ἠρώτησα ἵνα τὸν ἀποσπᾶσω ἐκ τῆς μελαγχολίας του.

— Κακὴ γνωριμία; ἐπανέλαθεν ὡς ἐκ βαθέος ὄνειρου ἀποσπασθεῖς. Ἄχ, Θεέ μου, ἂν ἦτο μονάχα αὐτό! τὴν κακὴν γνωριμίαν δὲν ἔχω νὰ τὴν ἀποφύγῃ κανεὶς, ὅταν ἔχη νὰ κἀνῃ μαζύ του· μὰ ἐμεῖς, ἀφεντικὸ, αὐτὸς ὁ καταραμένος δαίμονας μ' ἔκανε νὰ γένω...

Διεκόπη, ὡσεὶ ἠσχύνητο νὰ προφέρῃ τὴν λέξιν ἐνώπιόν μου.

— Ἐξακολούθει, φίλε μου, ἐξακολούθει! εἶπον αὐτῷ, ἵνα τὸν ἐνθαρρύνω, ἂν καὶ δὲν εἶμαι πνευματικὸς πατήρ, ἐν τούτοις δύνασαι νὰ ἦσαι βέβαιος διὰ τὸ ἐνδιαφέρον μου.

— Ναί, ἀφεντικὸ, ναί, τὸ γνωρίζω, καὶ σὰς εὐχαριστῶ, ἀπῆντησε σκεπτόμενος, ἵνα προσθήσῃ μετὰ μακρὰν διακοπὴν: Ἴσως εἶνε καὶ τῆς μοίρας· ἀλλὰ εἴθε καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον τόπον, ποῦ ἦταν καὶ ὁ ξένος, ποῦ... ἐσκότωσα!

— Φόνον ἔκαμες σύ, Πιῶτη;

Ἡ ἀποκάλυψις ὅτι εὐρισκόμην μόνος μετ' ἐγληματίου ἐντὸς λέμβου καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους, ἦτο τόσφ παράδοξος, ὥστε ἀκουσίως, με τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἔψαυσα τὸ θυλάκιον, εἰς τὸ ὅποιον ἐφύλασσον τὸ πολύκροτόν μου κατὰ τὰς μακρὰς ἐκδρομάς· ἀλλὰ τὸ θυλάκιον σήμερον ἦτο κενόν, καθόσον ἐν τῇ συναναστροφῇ τοῦ Πιῶτη εἶχον νομίσαι περιττὴν τὴν προφύλαξιν ταύτην. Ἐκεῖνος ἐν τούτοις ἐφάνη ὅτι δὲν παρετήρησε τὴν κίνησίν μου, ἔμεινεν ἐκεῖ ἀκίνητος καὶ ἐπανέλαθε μόνον, κλίνων τὴν κεφαλὴν μετὰ μειδιάματος ὀλίγον ἐνθαρρυντικοῦ:

— Ναί, ἀφεντικὸ, ναί, ἔκανα φόνον ἐγώ ποῦ βλέπεις, ἂν καί... ἀλλὰ, ἀφεντικὸ, θέλω καλλίτερα ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὴν ἀρχή, τότε θὰ ἔμορφεστε νὰ κοίνετε, γιατί δὲν ὑπάρχει δικαστὴς γιὰ μένα.

Οἱ λόγοι οὗτοι, ἐν μυστηριώδει τόνῳ προφερθέντες καὶ συνάδοντες πρὸς τὴν νοσηρὰν μελαγχολίαν τοῦ νεαροῦ καὶ ἀκμαίου ἀνδρός, ἔδωκαν ἄλλην διεύθυνσιν εἰς τὰς σκέψεις μου· ἐπίστευσα τότε ὅτι εἶχον ἐνώπιόν μου παράφρονά τινα, ὅπερ βεβαίως δὲν ἦτο ἀρεστότερον τῆς συναναστροφῆς δολοφόνου. Διὰ τοῦτο, ἔστω καὶ διὰ μίαν λέξεω, ἀπέσχον νὰ διακόψω τὸν λόγον τοῦ ἐπικινδύνου συντρόφου μου, ὅστις ἀτενῶς διευθύνων τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ

ἔμπροσθεν ἡμῶν κυανοῦ κύματος, ᾄρξατο οὕτω:

— Ἀπὸ δῶ καὶ τέσσαρα χρόνια, ἀφεντικὸ, ἤμουν ὁ πλέον καλόκαρδος καὶ ἴσως καὶ ὁ πλέον ὑπερήφανος ναύτης τοῦ Τριεστιοῦ. ἤμουν ὑγιᾶς καὶ δυνατός καὶ ποτέ δὲν μοῦ ἔλειπεν ἡ πελατεία· ἐκτὸς τούτου, μ' ἀγαποῦσε καὶ τὸ πειρὸ εὐμορφοκορίτσι τῆς Μούγιας, καὶ ἔξυρετε, ἀφεντικὸ, τί θὰ ἦν ἓνα τέτοιο πρᾶγμα.

«Ὅσον ἀφορᾶ ὅμως γιὰ τὸν γάμο, νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κατ' ἀρχὰς ἡ ὑποθέσεις μας δὲν ἦγαιναν τόσφ καλὰ· ὁ πατέρας τῆς Ἀγγελικῆς δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσίν του πρὶν κἀνω βάρκα δική μου.

«Ἀλλὰ ἤμεθα καὶ οἱ δυὸ νέοι, ἐμαζεύαμε τῆς οἰκονομίας μας, καὶ ἔτσι ἤμουν τόσφ εὐτυχῆς, ὅσφ ἔμορφε ἄνε ἓνας ἀνθρωπος ποῦ ἔδωκε τὴν καρδιά του σ' ἓνα κορίτσι ἄγγελο. Θὰ νομίζετε, ἀφεντικὸ, πῶς σὰς λέγω ἀνοησίαις, μὰ τί νὰ σὰς πῶ, αὐτὴ ἡ ὁμορφιὰ μονάχα δὲν μ' ἄφινε τόσο ἤσυχο οὔτε ἔμερα οὔτε νύχτα· τέλος πάντων, γὰρ νὰ μὴ πολυλογῶ, μ' ἐβασάνιζεν ὁ δαίμονας τῆς ζήλις· ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐβασάνιζα τὴν Ἀγγελικὴν, γιὰ τὸ καυμένο τὸ κορίτσι μόνον τὴν Κυριακὴν ἔμπορούσα νὰ τὸ βλέπω, ἢ ὅταν εἶχα νὰ κάμω κἀνενα ταξιδί· ἴσα μὲ δῶ, πρᾶγμα ποῦ συνέβαινε πολὺ σπάνια ἕνεκα τοῦ βοριάδ, ποῦ ἀγαπῶ νὰ μὰς ἔρχεται ἴσῳ δὲν τὸν περιμένωμε καθόλου.

«Μιὰ ἔμερα ὅμως ἤλθεν ἓνας ξένος, ξανθὸς ἴσῳ καὶ σὰς, ἀφεντικὸ, καὶ νέος, καὶ ἀκόμη καὶ δυνατός, ἓνας γίγαντας τέλος πάντων, ποῦ ἐφαίνετο πῶς δὲν φοβᾶται τίποτε καὶ ἤξερε νὰ τραβᾶ τὸ κουπί τόσφ καλὰ, ὅσφ κ' ἐγώ.

«Ἀφοῦ τὸν ἔφερα μιὰ φορὰ εἰς τὴν Μούγια, ἐσυμφώνησε τῇ βάρκῃ μου καὶ κάθε καλὴ ἔμερα, πρωτ-πρωτ ἤρχετο ἐδῶ πέρα, ἐπήγαινε ἔξω ἔς τὴν ἐξοχὴν καὶ ἐγύριζε πάντα βράδου-βράδου. Μ' ἐπλήρωνε καλὰ καὶ τόσον ὀλίγον ἐφρόντιζα γιὰ τὸ τί ἔκανε, ὅσφ καὶ ἡ Ἀγγελικὴ ἔς τὴν ἀρχή, ποῦ ὅταν ἔβλεπε τὴ βάρκῃ μου ἀπὸ τὸ παραθύρι, ἤρχετο κάτω ἔς τὴν ἀρογιάλῃ γιὰ νὰ μοῦ κἀνῃ συντροφιά.

«Μόνον ὅταν τὸ κορίτσι μ' ἄφινε μοναχὸ μὲ τὴ βάρκῃ μου ὅλη τὴν ἡμέρα, με τὴν πρόφασιν πῶς τῆς τὸ ἀπαγόρευσεν ὁ πατέρας τῆς, ἤρχισα νὰ ὑποπειθώμαι.

«Τῆς Ἀγγελικῆς τὸ σπίτι δὲν ἦταν πολὺ ψηλὰ κ' ἐκτὸς τούτου ἦταν καὶ κρυμμένο μεσ' ἔς τὰ δένδρα καὶ τοὺς θάμνους· ἔμορφεσε λοιπὸν κἀνεὶς νὰ μ' παῖνῃ καὶ νὰ βγαίνῃ χωρὶς νὰ τὸν βλέπουν.

«Ἔτσι λοιπὸν ἐν' ἀπομεινόμερῳ ἐκρύφθηκα σ' ἓνα μέρος ποῦ ἔμορφε νὰ βλέπω κ' ἐπερίμενα ἐπάνω κάτω μισὴ ὥρα, χωρὶς νὰ ξεκολλήσω τὸ μᾶτι μου ἀπὸ τὴ πόρτα· ὅταν τέλος ἀνοιξαν, εἶδα... ὦ Θεέ μου, τὸ αἶμα μ' ἐκτύπησε ἔς τὸ κεφάλι καὶ ὁ ἥλιος ἐσκοτίσθη μ' ἔμπρῳς ἔς τὰ μᾶτιά μου... εἶδα τὸν ξένο ποῦ ἔβγαивε ἀπὸ τὸ σπίτι μαζὶ μὲ τὸ κορίτσι μου, τὸ χαιρέτισε μὲ τρόπο πολὺ ἀνοικτὸ καὶ ὕστερα ἔγεινε ἄφροντος ἀπ' ὀπίσω ἀπὸ τὰ

δένδρα, ἐνῶ ἐκείνη δὲν ἔξεκολλοῦσε τὰ μάτια της ἀπὸ πάνω του.

«Νὰ λοιπὸν καὶ τὰ καθημερινὰ ταξείδια τοῦ φίλου μας, νὰ καὶ τὰ ψέμματα πῶς τὴν ἐμπόδιζεν ὁ πατέρας της! Καὶ ἐνῶ ἐγὼ ἴδον καταδίκος ἐπερίμενα νὰ δῶ τὸ πρόσωπον ἐκείνης ποῦ ἐνόμιζα ἴσως ἀγγελόμου, αὐτὴ μὲ χάδια εὐρίσκετο ἔς τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ξένου καὶ ἐγένετο τὸ παιγνίδι ἐνὸς ἀτίμου!

«Μὲ τὴν κόλασι μὲς ἔς τὴν καρδίαν ἔτρεξα κάτω ἔς τὴ θάλασσα. Ὁ ἄνθρωπος ποῦ μοῦ ἔπρη τὴν ψυχὴν μου, τὴν ἀγάπην μου, δὲν ἤθελε χαρῆ πολὺ καιρὸν ἀκόμη τὴν ἀθλία του ζωῆ, τὸ εἶχα ἀποφασισμένο· μὲ μαχαίρι ἢ μὲ κουπί, μοῦ ἦταν ἀδιάφορο, ἔφθανε μόνον νὰ ἐκδικηθῶ.

«Ὁ ξένος μ' ἐπερίμενε καὶ γελώντας μοῦ ἔκανε παρατήρησι διὰ τὴν ἀνοησίαν μου ποῦ ἄφησα χωρὶς φύλακα τὴν βάρκα· δὲν τοῦ ἀποκρίθηκα τίποτε, ἔσφιξα τὰ δόντια μου καὶ ἀνοίξα τὰ πανιά.

«Ἦταν ὡραία ἡμέρα, ἀφεντικὸ, ἴσως σήμερ' ἀλλ' ὅταν ἐβγήκαμεν ἔξω, παρατήρησα τὰ σημεῖα τῆς ἀννοήσιας καὶ ἀμέσως εἶχα κάμῃ τὸ σχέδιόν μου. Ἐγὼ ἔς τὸ σπῆτι μας ἤμουν πάντα μὲς τὸ νερό, ἴσως τὸ χέλι, καὶ μικρὸ παιδί ἀκόμη, γιὰ παιγνίδι μοναχά, εἶχα πῆσι κατ' ἐπάνω ἔς τὰ ἀγρία κύματα· ἂν ἐγύριζεν ἡ βάρκα καὶ ἐπνίγετο ὁ ξένος, ἡ δουλειά μου ἦτο τελειωμένη· κανένας δὲν ἔμπορούσε νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ μὲ νὰ κρατήσω ὀλόκληρως ὡραὶ μὲς τὸ νερὸ ἕνα γίγαντα. Ὁ Γερμανὸς ἤξερε μοναχὰ νὰ τραβᾷ καλὸ κουπί, ἀλλ' ἀπὸ ἄλλα δὲν ἐνοιώθη τίποτε· γι' αὐτὸ κ' ἐμπόρεσα, χωρὶς νὰ τοῦ δώσω ὑποψία, ν' ἀνοίξω τὸ πανί· τὸσφ ἄσχημα, ὥστε ἴλιγο μοναχὰ εἰ-
χαμὲ προχωρήσῃ. Ἐκεῖνος δὲν ἐφρόντιζε καθόλου τί ἔκανα ἐγὼ, ἀλλὰ ἦτο ἔκαπλωμένος εἰς τὸ μ'προσπινὸ μέρος τῆς βάρκας καὶ τραβοῦσε ἀξένοιαστα τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου του, χωρὶς νὰ προαισθάνεται πῶς ὁ θυμὸς μὲσα μου τὸσφ περὶ ἀγρία ἔβραζε, ὅσφ ἔβλεπα περὶ πολὺ τὸ ροδὸ-κόκκινον καὶ χαρούμενον πρόσωπόν του, ποῦ ἔκρυπτε ψυχὴν κακούργου.

«Ὅταν τέλος πάντων ἤρρισε νὰ πρωτοφουσᾷ ὁ ἀνεμος, μὲ στενεμένο τὸ πανί ἔτρεξα στὸ κουπί, ἀκολούθησε κ' ἐκεῖνος ἤσυχον τὸ παραδειγμά μου καὶ τραβοῦσε τὸ δίκόν του τὸσφ δυνατὰ, ποῦ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθειαν δὲν θὰ μὰς ἦταν δύσκολον νὰ φθάσωμε ἔς τὸ λιμάνι, ἂν καὶ τὰ κύματα ἐγένοντο σιγὰ-σιγὰ περὶ μεγάλα καὶ ὁ ἀνεμος ἐκτυποῦσε τὰ πλευρὰ τῆς βάρκας μας, ἴσως νὰ χε νύχια καὶ τὴν ἔσυραν.

«Ὁ βορρῆς ποτὲ δὲν ἐφάνη σὲ κανένα τὸσφ εὐνοϊκός, ὅσφ σ' ἐμένα αὐτὴ τὴν ὥρ'α ναι, ἡ μανία τῆς ζήλιας εἶχε γεμίσει τὸσφ πολὺ τὴν ψυχὴν μου, ποῦ μὲ χαρὰ μεγάλη ἐπερίμενα τὴν στιγμὴν νὰ στείλω ἕνα εἰρωνικὸν χαιρετισμὸν ἔς τὸν ἐραστὴ τῆς Ἀγγελικῆς, τὴν ὥρ'α ποῦ ἀδικὰ θὰ πάλευε μὲ τὰ κύματα.

«Καὶ τέλος ἦλθεν ἡ κατάλληλη ὥρ'α· κύμα θεριωμένο ἐσηκώθη κατ' ἐπάνω

μας, ἐγὼ τραβῶ τὸ κουπί στραβὰ καὶ μὲ δύναμι καὶ εὐθύς γυρίζει ἡ βάρκα καὶ χάνεται μὲς τὴ θάλασσα μαζὺ μ' ἐμὰς. Ἐπεπιτοῦμαι μὲσα ἀπὸ τὸ κύμα ποῦ βογκοῦσε καὶ βλέπω κοντὰ μου τὸ πρόσωπον τοῦ ξένου κόκκινον καὶ χαρούμενον, ὅπως καὶ πρῶτα.

«Λυσσασμένος ἀνοίγα τὰ χεῖλιά μου γιὰ νὰ φωνάξω τὴ θανατικὴν καταδίκην ἔς τὸ τέρας ποῦ ἔμισοῦσα· μὰ ἡ Παναγία τᾶφερε ἄλλοιῶς, καὶ τὴ στιγμὴν ἐκείνη ἀνασηκόνεται ἡ βάρκα καὶ μοῦ δίνει μὲ ἔς τὸ κεφάλι μὲ τὴ δύναμι, ποῦ ἔχασα τὴν αἴσθησι, κ' ἐνῶ ἐβυθίζομουν, ἤκουσα μοναχὰ τὸ βογκητὸ ποῦ ἄφιναν τὰ κύματα, τὰ ὅποια ἐσποῦσαν ἐπάνω μου.

«Πόσο ἐκράτησεν αὐτὴ ἡ ἀναισθησία δὲν ἔξερω νὰ σας πῶ· ἀλλ' ὅταν ἦλθα ἔς τὰ λογικά μου, εὐρίσκετο κοντὰ μου ὁ ξένος ζωντανός καὶ μοῦ εἶπε γελαστός:

«— Λοιπὸν, φίλε Πιῶτη, εἶνε γερὸ ἀκόμη τὸ κεφάλι σου, καθὼς βλέπω, καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε ὅ,τι ἐπάθαμε· γιὰ τὴν βάρκα σου δὲν πρέπει νὰ λυπᾶσαι καθόλου, ἔς τὸ ἐξῆς θὰ κάνης πολὺ καλλίτερον.

«Ἐπειτα ἔφυγε καὶ μόνον ἀπὸ τοὺς παρόντας ἔμαθα πῶς ὁ νέος ἐκεῖνος γίγαντας μ' ἔφερε ἔξω ἔς τὸ ἀκρογιάλι, χωρὶς νὰ φαίνεται καὶ πολὺ κουρασμένος, ὕστερα ἀπὸ τέτοια βαρετὰ δουλειά. Σὰν βρεμμένη ὄρνιθα ἐγύρισα ἔς τὸ σπῆτι μου· σ' αὐτὸν ποῦ μοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ δὲν ἔμπορούσα πῆσι νὰ κάνω τίποτα· ἐσκέφθηκα λοιπὸν πῶς ἔπρεπε νὰ ζητήσω ἐκδίκην ἀπὸ τὴν ἀπιστηνὴν ποῦ μ' ἐπρόδωσε.

«Ἡ βάρκα μου ἦταν περὶ κατασπασμένη καὶ ἐπομένως ἀχρηστὴ· γι' αὐτὸ, εὐθύς ποῦ ἡ πληγὴ πούχα ἔς τὸ κεφάλι ἔκλεισε, ἐπῆγα μὲ τὰ πόδια εἰς τὸ ἀγαπητὸν μου σπῆτι. Σὰν μ'πῆκα ἔς τὴν πόρταν, μὲ ὑποδέχθηκε ἡ Ἀγγελικὴ μὲ μεγάλη χαρὰ· μὰ ὕστερα ἐτραβήχθη κατὰ πίσω καταφοβισμένη, σὰν εἶδε τὰ μάτια μου, ποῦ βγαζανε φωτιὰ ἀπὸ τὸ θυμὸ, καὶ τὸ μαχαίρι ποῦ βαστοῦσα ἔς τὸ χέρι.

«Ἦμουν σχεδὸν τρελλός, ἀφεντικὸ· ἀλλ' ὅμως, καθὼς ἐστάθηκα μ'προστὰ μου, τὸ ἀγαπητὸν μου κορίτσι, ἤσυχον καὶ χωρὶς ὑπεράσπισι ἴσως ἀρνάκι, ἀμέσως ἔχασα τὸ θάρρος μου καὶ ἔς τὴ στιγμὴν θὰ ἔφευγα, ἂν ἕνα ἄλλο πρᾶγμα δὲν μ' ἔκανε νὰ προσέξω ὀλίγον.

«Μία ἀκρὴ τοῦ σπιτιοῦ ἦταν χωρισμένη μ' ἕνα μπερδὲ ποῦ κατέβαινε ἀπὸ πάνω ἴσα μὲ κάτω. Καὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴν δὲν τὸ εἶχα παρατήρησιν, ἀλλὰ μ' ἔκανε νὰ ὑποπτευθῶ, ὅταν ἡ Ἀγγελικὴ βλέποντας ποῦ πῆγαινε τὸ μάτι μου, ἔτρεχε μ'προστὰ γιὰ νὰ μ' ἐμποδίσῃ καὶ ἐφάνετο πῶς ἐστενοχωρεῖτο. Τότε τὰ ἔχασα παλὶ ὅλα, ὄρμισα μὲ σηκωμένο τὸ μαχαίρι εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἐτραβήξα τὸ πανί καὶ εὐρέθηκα μ'προστὰ σὲ μίαν εἰκόνα τῆς χαριτωμένης μας Παναγίας, ἡ ὅποια μὲ τὸ γλυκὺ ὕψος τῆς Ἀγγελικῆς μ' ἐκύτταξεν ἤσυχον καὶ ἴσως θυμωμένη. Ἀκούσατε, ἀφεντικὸ, μοῦ φάνηκε πῶς ἐκείνη τὴν στιγμὴν μοναχὰ ἔ-

πесен ἢ σκέπη ἀπὸ τὰ μάτια μου, καὶ εἶδα πόσο κακὸς ἤμουν. Ἡ Ἀγγελικὴ — γιὰ νὰ φθάσωμε περὶ γλήγωρ'α σ' ἐκεῖνο ποῦ ἐπιθυμοῦσαμε — εἶχε παραδεχθῆ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τύπος γιὰ τὴν ἀγία εἰκόνα· εὐθύς ἔπεσα τότε ἴσως πῶς τῆς καὶ τῆς ἐζήτησα συχώρεσι γιὰ τὴν κακὴν μου ὑποψία.

«Τὸ καλὸν μου τὸ κορίτσι! Μ' ἔσυχωρεσε καὶ ἐλησμόνησε τὴν τρέλλα μου, ἀλλὰ τὸν ξένον δὲν τὸν ἔξαναεῖδα πῆσι.

«Τὴ προηγουμένη ἡμέρα εἶχε τελειώσῃ τὴν εἰκόνα καὶ ἐγύρισε ἔς τὴν πατρίδα του. ἀφοῦ ἔδωκε ἔς τὴν Ἀγγελικὴν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸ συμφωνημένο ποσὸν γιὰ νὰ γιαιτρέψω, καθὼς εἶπε, τὴν πληγὴν μου.

«Μάλιστα, ἀφεντικὸ, ἔτσι ἔκαμεν ὁ ξένος ἐκεῖνος. Ἡ Ἀγγελικὴ ὕστερα ἀπὸ ἴλιγους μῆνες, χάρις ἔς τὴ μεγαλοψυχία της, ἔγεινε δικὴ μου καὶ τὸ πρῶτόν μου παιδί ἔχει τὸ ὄνομα ἐκείνου. Τώρα οὔτε τὸ κτῆμά μου, οὔτε αὐτὴ τὴν ὄμορφήν μου βάρκα βαρύνει κανένα χρέος πῆσι, ἀλλὰ μόνον ἡ ψυχὴ μου ἔχει ἕνα πολὺ μεγάλο βάρος. Αὐτὸ τὸ βάρος δὲν θὰ τὴν ἀφήσῃ ποτέ, ὡς ποῦ νὰ — ὦ! ἤθελα—

«Ὁ Πιῶτης, ὅστις μέχρι τοῦδε εἶχεν ὀμιλήσῃ μετὰ τῆς δραματικῆς ζωηρότητος καὶ εὐγλωττίας τῶν μυθιστορημάτων, ἔκλινε πάλιν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους μετ' ἐκφράσεως ἀπελπισίας, ἥτις μοὶ καθίστατο τώρα ἔτι αἰνιγματωδέστερα ἢ πρῶτερον.

— Δὲν σὲ καταλαμβάνω, φίλε Πιῶτη, ὑπέλαβον ἐγὼ, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐπιμόνως ἐσίγα εἶνε ἀληθὲς πῶς, τυφλωμένος ὑπὸ τοῦ πάθους, ἐμελέτησας κακόν, ἀλλ' ὁ Θεός, καθὼς λέγεις, τὰ ἔφερε δεξιά καὶ ἡ μετάνοιά σου...

— Δεξιά, ὑπέλαβεν ὁ Πιῶτης νῦν μετ' ὑποκόφου τόνου, ὅχι, ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε διαφορετικὰ, καθὼς θ' ἀκούσατε τώρα. Ὀλίγαις ἡμέραις ἔπειτα ἀφοῦ ἔφυγεν ὁ ξένος, ἔλαβεν ἡ Ἀγγελικὴ ἕνα γράμμα ἀπὸ μίαν μεγάλην βορεινὴν χώρα· μὲ ἴλιγα λόγια τῆς ἔγραψεν ἐκεῖνος πῶς — προσέξετε καλὰ, ἀφεντικὸν μου! — πῶς ὅτι ἕνεκα κτυπήματος ἔς τὸ στήθος ποῦ ἔς τὸ καιρὸ τῆς φουρτούνας μὲς τὸν Ἀδρία ἔλαβε ἀπὸ τὴν γυρισμένην βάρκα καὶ δὲν τὸ εἶχε προσέξῃ, ἴσως ἐπέστρεψε ἔς τὴν πατρίδα του, ἀσθένησε πολὺ βαρετὰ καὶ τὴν εἰκόνα του, ἂν ἐγένετο καλὰ, θὰ ἔσταλλε παραγγελίαν σὲ κανένα νὰ τὴν παραλάβῃ καὶ νὰ τοῦ τὴν ἀποστείλῃ, εἰδὲ μὴ εἰς ἐναντία περίστασι, ἐχρεώσται ἡ Ἀγγελικὴ νὰ τὴν ἀφιερῶσῃ σὲ καμμία ἐκκλησία, ἀφοῦ ὅμως ἤθελε περᾶσῃ ἕνας χρόνος.

«ὦ, ἀφεντικὸν μου, ποτὲ ἔς τὴν ζωὴν μου δὲν ἐδεήθηκα μὲ τὴν ζῆσι διὰ τὴν ὑγείαν ἀνθρώπου, ὅσφ τότε διὰ τὸν μεγαλόψυχον ξένον· ἀλλ' ὅμως δὲν ἤθελε κανεὶς νὰ πάρῃ τὴν εἰκόνα. καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνον ἡ Παναγία ἦτον εἰς ἕνα ἱερὸν τόπον καὶ ἐκύτταζε, μὲ μάτι ἀγριο ἐκεῖνον ποῦ ἔγεινε φονγᾶς τοῦ σωτῆρά του».

Πτωχὲ Πιῶτη! Ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις ἦτο δύσκολον νὰ εὑρῇ τις λόγους

παρηγορίας· ἀλλ' ἐνῶ ἀπειρωμένη ἐν τούτοις νὰ τὸν παρηγορήσω, ἐκεῖνος ἐκίνει κατηφῶς τὴν κεφαλὴν, ἵνα κατόπι μακρᾶς σιγῆς προσθέσῃ μετ' ἀστραπηθόλου ἐξαίφνης βλέμματος :

— Ὅχι, ὄχι, ἕνα μόνο πρᾶγμα ἔμπορῶσε νὰ με βοηθήσῃ, ἕνα, καὶ ἤθελα αὐτὴ ἡ φουρτούνα...

Ἄλλ' ἔστη ἀμηχανῶν, μέχρις οὐ πάλιν ἐγὼ τὸν ἠνάγκασα διὰ φιλικῶν λόγων νὰ ἐκφράσῃ ἐλευθέρως τὴν ἐπιθυμίαν του.

— Λοιπόν, ἀφεντικό, ἐπανέλαβε τέλος, εἰσθε, καθὼς λέτε, συμπατριώτης τοῦ ξένου, καὶ ἂν ἡ Παναγία ἤθελε καὶ σεῖς νά...

Ἐν τούτοις δὲν ἤθελε νὰ προχωρήσῃ, ἀλλ' ἐγὼ εἶχον ἐννοήσῃ.

— Εὐχαριστῶ, ἀνέκραξα διαρρηγνύμενος εἰς γέλωτα, παρ' ὅλην τὴν συμπάθειάν μου. Ἐπιθυμεῖς ν' ἀφαρπάσῃ καὶ ἐμέ ὁ βορρᾶς εἰς τὰ κύματα, ὅπως δυνηθῆς νὰ μ' ἐξαγάγῃς σῶον, δὲν ἔχει οὕτω ;

— Μὰ τὸ Θεό, ἀφεντικό, νᾶσθε βέβαιος πῶς θὰ σᾶς βγάλω ἔξω ὅταν τὸ παιδί στῆν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας του ! ἀπήντησεν ἐντόνωσ.

Ἄλλ' ἐνῶ ἔλεγε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ἀνεπήδησεν ὡς δαιμονίων ἐπὶ τοῦ ἐλαφρῶς κολιπούμενου ἰστιίου, ἵνα τὸ συστειλῇ δι' ὀλίγων δραστηρίων χειρονομίων.

Ἐπειδὴ δὲ κατειχόμεν ὁλοκλήρως ὑπὸ τῆς διηγήσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, δὲν εἶχον παρατήρησιν κατερχόμενον ἐκ τῶν Καρρικῶν ὀρέων μαῦρον νέφος, τὸ ὅποιον ἐδίωκεν ὠρυόμενος ὁ βορρᾶς, ὡς ἡ τῶν κυνῶν ἀγέλη τὴν φεύγουσαν ἔλαφρον. Εἰς τοὺς ὅτε μὲν γοερῶς οἰμώζοντες, ὅτε δ' ὀργίλως ἐμβοῶντας ἤχους τῶν ἀνέμων ἀπήντησεν ἐκ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης ὑπόκωπος μυκηθμὸς καὶ βρόμος, φωναὶ καταχθονίων πνευμάτων, κατὰ τὴν γῶμην τοῦ λαοῦ, ἄτινα, ὑπακούοντα εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ δαίμονος τοῦ ὄρου, παρασκευάζονται νὰ καταβυθίσωσιν εἰς τὸ σκοτεινὸν βασιλεῖον τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτωλῶν.

Βαθμηδὸν τὸ σκότος ἠῤῥανεν· ὁ ἥλιος κατεβυθίζετο ὡς καταπόρφυρος καὶ ἄφρωνος σφαῖρα εἰς τὴν ἐν τῷ μέσῳ τῶν κυμάτων κρύπτειν του καὶ μόνον ἀμυδρὰ λάμψις ἐφώτιζε τὰ ἀφρώδη κύματα, τὰ ἀναπηδῶντα ἐκ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης, καὶ τὴν μυῶδη τοῦ Πιῶτη μορφήν, ὅστις ἐχειρίζετο τὴν κώπην μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν ἰσχυρῶν βραχιόνων του.

Ἀναλογιζόμενος τὴν μικρὰν περὶ τὴν κωπηλασίαν ἱκανότητά μου ἕμενον ἤσυχος ἐν τῇ θέσει μου, ἀναθέτων ὅμως ἔμυτὸν εἰς ἐκεῖνον, οὕτινος ἐγκάρδιος πόθος ἦτο, ἂν καὶ ἐπ' ἀγαθῷ σκοπῷ, νὰ με ἴδῃ καταβυθιζόμενον εἰς τὰ ἀφρώδη ἐκεῖνα κύματα· φυσικῶς τῷ λόγῳ, δὲν ἠδυναμην νὰ ἔχω καὶ πολὺ θάρρος εἰς αὐτόν, καὶ διὰ τοῦτο παρετήρουν ἀτενῶς τὸν ἀνθρωπίνου μου, οὕτινος οἱ χαρακτῆρες, καίπερ συνήθως βαθέος φαιού χρώματος, ὁμοιάζον νῦν πρὸς τὴν ἀμαυρὰν τοῦ δριζόντος

λάμψιν· ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν διανοεῖτο, ἐξέπληρωσε τὸ χρέος του ὡς ναύτης, καὶ μετὴν τελευταίαν ἐκλείψιν τοῦ λυκόφωτος, εἶχον ἐισέλθῃ εἰς τὸν ἀσφαλῆ λιμένα, καταβεβρεγμένοι ὅμως ὑπὸ τῶν ψεκᾶδων τῆς ὑψηλᾶ ἀνεγειρομένης θαλάσσης.

Ἐνταῦθα ἡ σκηνὴ ἦτο ἐξ ἴσου συγκινητικὴ καὶ μαγευτικὴ. Πολλοὶ ἀλιευτικαὶ λέμβοι εἶχον ἤδη προσδράμῃ αὐτόθι πρὸ ἡμῶν, ἄλλαι δ' ἔτι περιεμένοντο, γυναῖκες κλαίουσαι ἢ προσευχόμεναι ἴσταντο καθ' ὀμίλους ἐν τῇ ἀκτῇ καὶ ἄνδρες μετὰ φανῶν, ὧν τὰ ἀσθενῆ φῶτα, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς καταιγίδος, ὅμοια πρὸς πυρίνας ἀτμίδας τελμάτων, ἔφεγγον ὅτε μὲν σβεννύμενα, ὅτε δὲ λαμπρὰς ἀκτίνας ἐπέμποντα.

Κατὰ τὴν ἀφίξιν ἡμῶν ἀπεχωρίσθη ἕκ τινος τῶν ὀμίλων τούτων γυναικεῖα τις μορφή, ἵνα μετὰ τῆς προσφωνήσεως : « Ἄνδρέα, Ἄνδρέα μου », ἐνηγκλισθῇ τὸν ναύτην μου.

— Ἐχω ἀκόμη δουλειά, Ἀγγελικὴ, εἶπεν, οὗτος, ἀπῶθ' ἀπ' ἐαυτοῦ τὴν νεαρὰν γυναῖκα μετὰ βραχὺν ἐνηγκλισμόν. Σὺ πήγαινε ἔς τὸ σπιτί καὶ φρόντισε διὰ τὸν ξένον κύριον· τὸ ξενοδοχεῖον εἶνε μακρὰ καὶ τὸ φόρεμά του εἶνε καταβεβρεγμένο ἀπὸ τὴν θάλασσα. Πήγαινε, ὕστερα θὰ ἔλθω κ' ἐγὼ — καλὴ ἀντάμωσι, ἀφεντικό !

Ὁ ἀνθρώπος μου προφανῶς εἶχεν ἰαθῆ ἐκ τῆς ζηλοτυπίας του· ἡ Ἀγγελικὴ τούναντίον μ' ἐθεώρησε διστάζουσα, ἐν τούτοις ὁ Πιῶτης εἶχεν ἤδη στραφῆ πρὸς τοὺς ἄνδρας, οἵτινες ἐνησχολοῦντο εἰς τὴν παρασκευὴν λέμβου πρὸς σωτηρίαν τῶν ναυαγῶν· ἡ δ' Ἀγγελικὴ δὲν ἐδίστασε πλέον, ἀλλὰ λέγουσά μοι, « ἂν ἀγαπάτε, κύριε », προηγήθη ἐμοῦ.

Δὲν εἶχον ἴδῃ οὐδέποτε πρότερον τὴν νεαρὰν γυναῖκα, καὶ νῦν ἔτι δύο μόνον μεγάλους μέλανας ὀφθαλμοὺς διέκρινον διὰ μέσου τῆς πυκνῆς καλύπτρας τῆς· ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐλαφροῦ βήματος, δι' οὐ ἐμάχετο κατὰ τῆς καταιγίδος, ἥτις μαυιῶδης ἐπέπιπτε κατὰ τῶν φορεμάτων της, καὶ ἐκ τῶν τύπων τῆς κανονικῆς καὶ λεπτῆς μορφῆς της, διέβλεπον συμμετρίαν χάριτος καὶ καλλονῆς, ἣν πολὺ ὀλίγον μόνον ἐξεδήλου τὸ πάθος τοῦ νεαροῦ ἀλιέως.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ εἶχον φθάσῃ εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ περιγραφέντα οἰκίσκον, τὸν κείμενον ἐπὶ λόφου καταφύτου δι' ἀμπέλων καὶ καρποφόρων δένδρων, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ μεσαύλιον, ὅπερ κατ' ἐγγῶριον ἔθιμον ἐχρησίμευε συγχρόνως καὶ ὡς μαγειρεῖον καὶ ὡς δωμάτιον.

Πλησίον τοῦ πυρὸς, ἐπὶ τῆς χαμηλῆς ἐπίτας, ἐκάθητο γρατῆ τις διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἀναρριπίζουσα τοὺς ἄνθρακας, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας κρατοῦσα παιδίον ἐπὶ τῶν γονάτων, τὴν ὁποίαν ἐχαιρέτισεν ἡ Ἀγγελικὴ διὰ φειδῶς προσφωνήσεως, καὶ εὐθὺς ἄμα τῇ εἰσόδῳ μου ἕμεινεν ἄφρωνος καὶ ἤρξατο θεωροῦσά με μετ' ἐκπλήκτου καὶ δυσπίστου βλέμματος.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

T.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρίσκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὀποιονδήποτε βιβλίον, ἄρκετ' ἢ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μετ' αὐτὸν ἀπὸ τοῦ.

«Τὰ Ἀπόκριφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ δρ. 3. — «Ἡ Γυναῖκες τὰ Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cook, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 1. — «Αἱ Ἐχθραὶ Μήτερες», μυθιστορία Catulle Mendès δρ. 1,50. — «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cook μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2. — «Μπουμπουλίνα Ἀρχιδίον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου δρ. 3. — «Κωμωδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου δρ. 2. — «Ὁ Γονζάλθης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστόρημα δρ. 1,50. — «Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου δρ. 2. — «Ἑλληνικὰ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βρομφερου, μετάφρ. Π. Πανᾶ, Δρ. 5. — «Ἡ Ναξία Μαριάνθη» μυθιστόρημα πρωτότυπον, δρ. 1,30. — «Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους δρ. 8. — «Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα δρ. 4. — «Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθιστ. δρ. 150. — «Τυχαιὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου δρ. 1. — «Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀκτώδεσι 3 δρ. 6. — «Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς δρ. 1,50. — «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγῶ, μετάφρασις Ι. Καρασσούσα (τόμοι 2) δρ. 4. — «Ἡ Ἡρωὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» — μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀκτώδεσι τόμοις δρ. 4. — «Ἑλληνικὴ» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου δρ. 5. — «Βίος τῶν Διαδόχων τοῦ Μωάμεθ» ὑπὸ Οὐασικτῶνος Ἰρβινγγος δρ. 2. — «Τὰ Ἰουδαϊκὰ» ἦτοι ἀνατορὴ τῆς θρησκείας τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν ἐθίμων αὐτῶν, μετ' ἀποδείξεων ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς δρ. 2. — Ποιήματα Ι. Γ. Τσακασιάνου δρ. 2. Χρυσόδετα δρ. 3. — «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ράμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα λ. 50. — «Οἱ Μελλόνουμοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιέ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας δρ. 1,50. — «Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα. Ποιήσεις. Σ. Ν. Βασιλειάδου δρ. 2. — «Ὁ Διαβολο-Σίμων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail δρ. 1,50. — «Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νυάρ δρ. 1,50. — «Ζιλ Βλά» μυθιστόρημα δρ. 5. — «Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας δρ. 2. — «Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογγῆρος», μυθιστορία Ἰουλιου Μαρύ, (τόμοι 2) δρ. 3. — «Τὰ Ὑπερφᾶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone δρ. 4. — «Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἄνυμφος μήτηρ» (τόμοι 2), μυθιστορία A. Matthey (Arthur Arnold) δραχ. 3,50. — «Τὸ φρούριον τοῦ Καρρού» καὶ «Τὸ ἄθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2), μυθιστορία Ι. Φ. Σμιθ δρ. 3,25. — «Ματθιῶδη» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σύη δρ. 7. — «Ἄντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυλίη δρ. 3. — «Ἐλέων Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ι. Ἰσιδ. Σκυλίση δρ. 1,50. — «Τὰ Δύο Ἄγκυρα Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ. 1,50. — «Ἡ Ὁραία Παρισινή» λεπ. 60. — «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σκηναὶ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδελφὰ τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προστέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννισάρων» (τόμοι 2) δρ. 5. — Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου, λυρικὴ Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 70. — Ἀπαντα Ἰωάννου Ζαμπελίου, (τόμοι 2) δρ. 8.